

Lord Raffles

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE HUWELIJKSMAKELAAR

N° 2724

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE HUWELIJKSMAKELAAR

HOOFDSTUK I.

EEN HUWELIJK IN DE GROTE WERELD

Van de kant van het geweldig grote haardvuur, dat sinds enige dagen brandde in de grote conversatiezaal van de Windsor Club in Londen, klonk een half onderdrukte geeuw.

Het was majoor Fleming, die op deze manier te kennen gaf, dat hij het saai vond en hij scheen echt geen moeite te doen, dit bewijs van verveling aan de algemene aandacht te onttrekken.

Nu zou zelfs een minder levendig man dan de majoor waarschijnlijk wel aanleiding hebben gehad, om zich een beetje te vervelen, want de stemming in de conversatiezaal van de grote club was op dat ogenblik

van de dag, omstreeks drie uur in de middag van een sombere dag, verre van opgewekt.

Er waren ongeveer tien leden aanwezig en alle tien bleken niet goed te weten wat zij met hun tijd moesten doen.

Men zag daar, behalve majoor Fleming, een zwaargebouwd man met een rood gezicht, wiens uiterlijk verried, dat hij knap veel aanleg had om in een beroerte te blijven, om te beginnen Dr. Chilton, een rijzig en knap man van ongeveer veertig jaar, zeer gezien bij de dames en die zich, misschien daarom, mocht verheugen in een drukke praktijk.

Daar was ook de advocaat Pres-

cott, die plotseling beroemd was geworden, omdat hij 'n keer een proces voor de Hertog van Connaught had mogen voeren en dat met glans gewonnen had. Dit was 'n schraal, volkomen kaal mannetje, met een stem als een krassende raaf en doorborende, schijnbaar allesziende ogen achter goud omrande brilleglazen.

Aan de leestafel, verdiept in een sportblad, zaten lord William Aberdeen, de vice-president van de Club, een slank maar gespleerd man van ongeveer veertig jaar, met een krachtig getekend gezicht en zijn sekretaris Charles Brand, die in alles van hem verschildte, want hij was blond, hij had zachte blauwe ogen en een jongensachtig gezicht.

Met de handen op de rug liepen twee heren op en neer en voerden op gedempte toon een gesprek, onderbroken door lange tussenpozen van zwijgen.

De een, grof gebouwd als een worstelaar, met de kop van een bulldog, was de schatrijke aannemer en bouwkundige Twitchell, die nog kapitaalcrachtiger was geworden als gevolg van de hoge prijzen, die na de oorlog voor huizen werden betaald. De ander was een deftig heertje, keurig gekleed, zijn spaarzame haren op het midden van de schedel gescheiden, die de naam droeg van John Merrill, juwelier van betekenis, die zijn agenten tot in het hartje van het communistische Rusland had.

Na zijn geeuw draaide majoor Fleming zich plotseling met een ruk in zijn gemakkelijke stoel om en riep boos:

— Twitchell en Merrill, houd alsjeblief op met dat heen en weer ge-loop. Jullie maken iemand gek en bij Jove ik zit nog liever in een bombardement, dan dat ik duizelig word van jullie gewandel. Waar praten

jullie eigenlijk over?

— Over de koude oorlog, majoor, antwoordde Twitchell.

— Als jullie dan zo nodig over die vervloekte kwestie willen spreken, doet het dan alsjeblieft zittend, antwoordde de majoor grommend. Maar blijft dan wat van mij vandaan, want ik wil daar niets over horen, is dat duidelijk? Een paar oorlogschepen, een paar divisies infanterie, een half dozijn tanks, een paar batterijen veldartillerie plus één atoombommetje en over een maand bestaat er geen koude en geen warme oorlog meer.

Bij het horen van deze woorden keek lord William Aberdeen een ogenblik van zijn lektuur op en zijn staalgrijze, scherpe ogen rustten 'n paar sekonden op het vuurrode, opgewonden gezicht van de gepensioneerde vuurvreter.

Intussen waren Twitchell en de juwelier gaan zitten en de kleine Merrill zonk als het ware weg in de zacht verende clubfauteuil zoals er een half dozijn om de haard stonden.

— Als wij niet over politiek mogen praten en niet over Rusland, majoor, waarover moeten wij het dan wel hebben? vroeg hij op klagende toon.

— Wel man, praat over je vak. Praat over juwelen, of anders over paarden, vrouwen, wat je maar wilt. Maar wanneer je over die koude oorlog begint, dan begint mijn bloed te koken.

Merrill had zich plotseling in zijn stoel opgericht en zijn kleine, verstandige ogen begonnen te schitteren.

— Over juwelen kan ik u iets vertellen, mijnheren, riep hij opgewekt uit. Men heeft mij namelijk de samenstelling opgedragen van het kostbare collier, dat Sir Winnifred

Broadbent op de dag van zijn huwelijk als bruidsgeschenk zal aanbieden aan zijn bruid, Miss Dorothea Pelham-Clinton, de dochter van lord Reginald.

— Zo, zo, en ben je daar blij om? vroeg de majoor.

— Natuurlijk majoor en dat zou u ook zijn, wanneer u maar wist waar het om gaat. Het is geen halsketting als alle andere. Sir Winnifred heeft zo goed als alle brillanten, uitgezocht, niet alleen in mijn zaak, die het collier vormen, persoonlijk maar ook elders in Engeland en zelfs in andere landen, ja tot in India toe. En toen hij een voldoende aantal bij elkaar had, niet minder dan 120 stuks, mijne heren, toen heeft hij mij verzocht, al die prachtige stenen te zetten en er naar mijn eigen smaak een collier van te vervaardigen.

— Dat zal een duur grapje worden, klonk een stem van de kant van de leestafel.

Het was de vice-president, Lord Aberdeen, die deze woorden gesproken had, zonder echter van zijn krant op te kijken.

— Eigenlijk mag ik het niet verklappen, mijnheren, maar het brillanten halssnoer zal, als het eenmaal klaar is een verkoopwaarde hebben van 30.000 pond sterling.

Majoor Fleming scheen ergens over na te denken en in het verleden te putten en vroeg nu:

— Sir Winnifred Broadbent, is dat niet een kolonel van het regiment Koninklijke Fuseliers?

— Zijn broer, majoor, antwoordde de juwelier en twee jaar ouder.

— Nu, dan is de bruidegom niet bepaald jong meer, bulderde de majoor.

— Ik geloof achtenveertig of vijftig, antwoordde Merrill. Maar ik vind hem een erg hupe man.

— Dat dank je de drommel goede vriend, als hij je een bestelling geeft, die je een paar duizend pond in het laatje brengt, gromde de majoor. Ik ken zijn broer en die is helemaal niet hupe, nee, om de doolie dood niet. Een echte ijzervreter, een kerel naar mijn hart.

— Nu, dan lijkt zijn broer weinig op hem, antwoordde Merrill, die zijn schatrijke klant scheen te willen verdedigen. Zoals ik al zei, hij is een hupe man, werkelijk bijzonder hupe voor iemand van zo hoge stand.

— Hoe oud is het bruidje? klonk weer de trage stem van lord William Aberdeen.

— Zij is nog heel jong, ja, nog wel erg jong. Ik geloof dat zij negentien of twintig jaar is.

— En gaat dat kind trouwen met een man van vijftig? Dan is het haar ook in het hoofd geslagen, bulderde de krijgsman. Als zij vijftwintig is, nog half een bakvis, dan zal hij een oude kerel zijn en als hij zich eindelijk vrouw kan noemen, dan is haar echtgenoot rijp voor het kerkhof. Het kan me niet schelen hoe jullie daar over denkt, maar ik noem het compleet een schandaal.

— Neem mij niet kwalijk, majoor, klonk de melodieuze stem van Dr. Chilton, maar u maakt uw opmerkingen wel enigszins in het wilde weg. De zaak is namelijk, dat miss Dorothea haar aanstaande echtgenoot volstrekt niet zelf heeft uitgekozen, maar dat haar ouders haar duidelijk hebben gemaakt, dat zij het aan haar stand verplicht was om sir Winnifred te trouwen. De zaak is, dat lord Pelham heel goed een schatrijke schoonzoon kan gebruiken; het is hem niet voor de wind gegaan met zijn jongste speculatieve ondernemingen, zijn landerijen brengen niet half zoveel op als vroeger, zijn enige zoon maakt heel wat

geld op en de belasting doet de rest.

— Dan moet ze toch welgeren, bromde de majoor koppig.

— Dat gaat niet zo erg gemakkelijk als men een vader heeft, die lord Pelham Clinton heet. Men zegt trouwens dat hij dat huwelijk al jaren geleden, toen zijn dochter nog met de pop speelde, heeft beklonken; de aanstaande bruidegom is een verre neef van hem en diens vader was dik bevriend met de zijne.

De majoor bromde nog iets onverstaaens en liep met dreunende passen naar de aangrenzende biljartzaal.

— Ik geloof, dat de majoor een beetje uit zijn humeur is, zei Merrill, toen Fleming ver genoeg weg was, om hem niet te kunnen verstaan. En toch is het, alles welbeschouwd, mijn schuld niet, dat Sir Winnifred met Miss Dorothea trouwt.

— U hebt het grootste gelijk van de wereld, mijnheer Merrill. U hebt alleen maar met juwelen te maken, klonk de stem van de vice-president.

Deze had zijn verslag uitgelezen, en kwam nu langzaam dichterbij, de handen in zijn zakken, een man van bijna zes voet, breed in de schouders en smal in het midden, met sterke, kaarsrechte benen, en geweldige borstkas en gespierde, maar buitengewoon verzorgde handen, kortom, een man die erg veel aan sport deed en die daarin uitblonk.

Hij ging achter de stoel van Merrill staan, steunde met beide ellebogen op de leuning en vroeg:

— Wanneer zal dat huwelijk plaats vinden?

— Het huwelijk is vastgesteld op woensdag over een week.

— En dat is nog knap kort, riep Merrill uit. Ik moet pertinent het halsenoer op tijd klaar hebben en dat zal lang niet gemakkelijk zijn,

dat verzeker ik u. Ik heb nog niet eens alle brillanten bij elkaar er ontbreken er nog acht, die uit Genua en Rome moeten komen. Ik verwacht ze echter ieder ogenblik.

— Ik hoop toch, Merrill, dat je al dat moois goed hebt opgeborgen? vroeg Twitchell, de bouwkundige.

— Maak je daar maar niet ongerust over, Twitchell, antwoordde de juwelier. Ik verzeker je, dat zelfs John Raffles zich nog wel eens zou bedenken, alvorens hij een poging zou ondernemen, die stenen te stelen.

Het noemen van deze naam verwekte direkt een ijzige stilte. Het was alsof een ogenblik de geest van de stoutmoedige avonturier, die net genoemd was, door het vertrek zweefde.

Merrill zelf scheen een beetje geschrokken te zijn van zijn eigen dapperheid en schoof onrustig op zijn stoel heen en weer. Hij wist, dat zijn grootste schatten inderdaad zelfs voor iemand als John Raffles veilig waren, en toch, het noemen van de Gentleman-Dief, van de langgezochte tegenstander van Scotland Yard, was alleen al voldoende hem een koude rilling over de rug te jagen en deed hem, waar hij ook was, onwillekeurig verschrikt omkijken.

Hij deed het ook nu, maar het was voor hem een geruststelling, in het kalme, glimlachende gezicht van lord William Aberdeen te kijken, die nog altijd half over zijn stoel heen gebogen stond.

— Die onvindbare schurk zal zich inderdaad wel tweemaal bedenken, voordat hij zijn vingers brandt aan uw onderaardse kluis, beste Merrill, zei Lord Aberdeen. Maar toch zal het voor u een hele geruststelling zijn, als u het sieraad eenmaal in handen van de rijke klant hebt overgegeven. Mag ik weten wanneer

die plechtige gebeurtenis zal plaats vinden?

— Wel, het zal maar een paar dagen voor het huwelijk zijn, mylord, antwoordde de juwelier. Zelfs al kwamen de diamanten uit Italië vandaag nog aan, dan zal ik nog hard moeten werken de ketting op tijd klaar te krijgen.

— Het zal zeker prachtig worden, daarvoor staat uw kunstzinnigheid borg, antwoordde de vice-president.

— Wat dat betreft, ik geloof dat mijn opdrachtgever tevreden zal zijn, riep Merrill vol trots uit. Ik heb hem de tekening al laten zien en hij was er verrukt over, «verrukt», dat was het woord dat hij gebruikte, mijne heren. Maar ik kan u de tekening laten zien, zij hoeft nu niet meer geheim te blijven.

Hij had zijn portefeuille te voorschijn gehaald en haalde er een zorgvuldig opgevouwen stuk dun perkament uit, waarop met waterverf en Oostindische inkt een afbeelding van de ketting was geschilderd.

Alle aanwezigen kwamen toelopen om een blik op de afbeelding van het kostbare juweel te werpen.

Het was Inderdaad een kunststuk, bestaande uit twee rijen kleine brillanten van dezelfde grootte, maar die aan de voorkant van de hals verbreed werden tot niet minder dan acht rijen, telkens korter, maar ook telkens van grotere brillanten, terwijl onderaan een peervormige lichtgele diamant met heel veel facetten was bevestigd.

— Dat is een afbeelding op natuurlijke grootte, heren, legde Merrill het gezelschap uit. De verbindingen zijn natuurlijk van platina en de zetting van de brillanten is een vinding van mij. Ik geloof gerust te mogen zeggen, dat men vergeefs een tweede exemplaar zal zoeken.

— Merrill, Merrill, nu overdrijft u toch wel een beetje, zei lord Aberdeen, terwijl hij de juwelier gekscherend met de vinger dreigde. Of het moet zijn, dat u niet op de hoogte bent van de kostbare verzameling juwelen van de ex-koningin van Spanje. Dit stuk is prachtig, ongetwijfeld, maar de ex-koningin Ena bezit een paar sieraden, die dit hals-snoer nog in de schaduw stellen.

HOOFDSTUK II.

BRUID EN BRUIDEGOM

Het huis van lord Pelham-Clinton lag aan de Prince Albert Lane, niet ver van Hyde Park, in een van de deftigste buurten van Londen.

Het dateerde uit het midden van de 18de eeuw en alle leden van de familie Pelham hadden het met veel zorg in stand gehouden, zodat het er

nu nog uitzag zoals op de dag, toen de bouwmeester het opleverde.

Eigenlijk gezegd was het veel te groot voor een zo betrekkelijk klein gezin als dat van lord Pelham, die er met zijn vrouw, lady Beatrice, zijn dochter Dorothea en zijn zoon Douglas woonde. Een van de beide vleu-

gels was dan ook zo goed als onbewoond en alleen bij heel speciale gelegenheden werd een van de grote zalen in gebruik genomen om er de gasten te ontvangen.

Het middelste gedeelte, vier verdiepingen hoog, telde niet minder dan twintig kamers.

De dochter des huizes beschikte over een suite van drie kamers in een van de vleugels en in datzelfde gedeelte van het huis had ook haar broer Douglas vier kamers in gebruik. De waarheid gebiedt echter te vertellen, dat de jongeman zich maar zelden in de ouderlijke woning vertoonde. Hij kwam er om er te slapen en voor de rest bracht hij de dag meestal door op zijn Club, of op zijn jacht, of ook wel in zijn auto, om er Schotland en Wales mee te doorkruisen.

Douglas leidde, zoals men dat noemt een herenleventje en hij had er zich nog nooit om bekommerd op welke manier hij zijn zeer grote toelage in handen kreeg.

Een eigenaardig contrast met deze jeugdige lichtzinnige losbol vormde zijn zuster, Miss Dorothea.

Haar liefhebberijen waren erg eenvoudig en weinig ingewikkeld. Zij stelde geen al te hoge eisen aan het leven en eigenlijk liet alle weelde, die haar van haar geboorte af omringde, haar volkomen koud. Zij was dol op muziek, op bloemen en op het maken van verre wandelingen, zij was een uitstekend paardrijdster, zij zwom als een vis, zij was kampioene van haar tennisclub en zij was een mooi, fris, gezond kind.

Het was drie dagen na het gesprek, dat wij in het vorig hoofdstuk beschreven en ongeveer drie uur in de namiddag.

Er heerste diepe rust in het grote herenhuis aan de Prince Albert Lane en het leek wel of het huis in-

gedommeld was.

Dat was echter maar schijn, want nauwelijks was er een verbazend grote, glanzend zwartgelakte wagen vóór de brede deur komen voorrijden of in de marmeren hall klonken snelle voetstappen en een deftige butler, in zwart satijnen kniebroek en witte kousen, zilveren gespen op de schoenen, opende de zware huisdeur.

Intussen was de chauffeur uitgestapt om vlug het portier van de wagen te openen, waaruit nu een heer stapte van buitengewone lengte, heel mager, met smalle schouders en een smalle borst, benen als van een oelevaar en een ijzingwekkend lange hals.

Hij keerde zich even om, nam een kolossale ruiker, half in vloeipapier gewikkeld, van de voorbank van de auto en stapte toen haastig langs het tegelpad naar de open voordeur, terwijl de auto langzaam wegreed.

De bezoeker was Sir Winnifred Broadbent, baronet, de aanstaande echtgenoot van Dorothea Pelham.

Zodra hij in de hal was, ontdeed hij de ruiker van het vloeipapier en vroeg met een krakende, enigszins nasale stem, alsof hij een verstopte neus had:

— Mejuffrouw Dorothea is toch thuis, Henry?

— Ja, Sir Winnifred, antwoordde de butler. Miss Dorothea is met mylady in de kleine ontvangzaal.

— Dien mij aan, Henry.

Dat was echter niet het werk van de deftige butler; daarvoor moest een tweede bediende te hulp worden geroepen, die de wacht scheen te houden aan de voet van de brede eikenhouten trap, die achter in de hal naar een gaanderij liep, die zich langs de hele achterwand uitstrekte.

Aan de voet van deze trap stonden aan weerskanten twee prachti-

ge geelkoperen harnassen, die blonken als goud.

Sir Winnifred wandelde tussen de beide koperen ridders door en een ogenblik later was Sir Winnifred langs de balustrade verdwenen en op datzelfde ogenblik gleed er een grijnslach over de lippen van Henry, de butler.

— Als zij hem weer zo vriendelijk ontvangt als de laatste keer, dan zal hij zijn lol wel op kunnen, bromde de man voor zich heen, waarna hij zijn wandeling door de hal voortzette, die hij die middag niet meer zou verlaten, want het was ontvangdag van lady Beatrice en er zouden zeker nog wel meer bezoekers komen.

Sir Winnifred was intussen, dicht achter de tweede huisknecht, de gaanderij langs gelopen, die nu was overgegaan in een brede gang en hield eindelijk stil voor een hoge, witgelakte en met sierlijke guirlandes en lichtroze rozen beschilderde deur.

De bediende had de deur geopend en kondigde nu aan:

— Sir Winnifred Broadbent!

Hij maakte plaats voor de bezoeker en deze stapte buigend binnen.

Zo buigend en steeds zijn bouquet voor zich uitdragend als een breekbaar voorwerp, dat hij maar met moeite in evenwicht kon houden, naderde de verloofde van Miss Dorothea over het gladde parket.

Bij een van de ramen zaten twee dames en de oudste, lady Beatrice, sprong direkt op, kwam de bezoeker met uitgestoken hand tegemoet en zei op zacht verwijtende toon:

— Maar, lieve schoonzoon, wanneer zul je nu toch eindelijk eens inzien dat je je hier niet meer hoeft te laten aandienen. Ik zou het prettig vinden, dat je je bij ons wat meer thuis voelde.

Sir Winnifred stamelde iets onverstaanbaars, meer door zijn neus sprekend dan ooit en zocht met zijn knippende ogen Dorothea, die kalmjes voor het raam was blijven zitten, blijkbaar verdiept in de bestudering van een prachtige auracacia excelsa, die in een Chinese pot op een porseleinen voetstuk stond, in een ruime erker met drie ramen.

— Hoe is het Dorrit, zou je je aanstaande niet eens komen begroeten? riep lady Beatrice op bestraffende toon.

— Dat hoort niet, mama, riep het meisje terug, handig een dor blad verwijderend van de plant, die haar aandacht had. De verloofde hoort mij te begroeten, niet omgekeerd.

De moeder van het meisje maakte een moeilijk verborgen gebaar van ongeduld en wendde zich toen weer met haar liefste glimlach tot de bezoeker, die besluiteloos met zijn bloemen op en neer zwaaide, alsof hij niet goed wist, wat hij met de grote bos moest beginnen.

Hij eindigde met er zelf zijn grote, spitse neus middenin te steken en daarna met grote stappen op Dora toe te lopen, die hem zonder zich zelfs om te draaien, onverschillig twee vingers van de linkerhand toestak, terwijl zij met de rechter de dorre blaadjes van de plant bleef uittrekken.

— Dag Winnifred, hoe maak je het? vroeg ze, maar op een toon, die maar al te duidelijk verried, dat het antwoord haar totaal niet interesseerde. Wat heb je daar bij je? Bloemen? Voor mij? Aardig van je. Leg ze daar maar ergens op de vensterbank. Nee, liever niet op mijn borduurwerk, een beetje verder.

Schutterig liep de verliefde bezoeker in de erker rond, zoekend naar een plaatsje voor zijn ruiker.

Hij legde uiteindelijk het boeket

maar op een stoel, deed zich toen zijn handschoenen uit, tastte op nieuw naar de hand van het meisje, greep een paar keer mis, wist eindelijk haar vingers te bemachtigen en drukte er een kus op.

Hij trok echter direkt een vies gezicht, haalde zijn zakdoek te voorschijn en veegde er snel zijn lippen mee af.

— Dat komt er van, als je met alle gevoelens mijn hand wil kussen, Winnifred, zei Dora bedaard. Je bent ook altijd zo haastig. Je had toch wel kunnen zien, dat ik met mijn vingers in de aarde van die pot heb gewroet. Wacht, ik zal even mijn handen wassen. Maar denk alsjeblief niet dat het is voor een repetitie van die kus.

Dora verliet snel de kamer en als de beide mensen, die in het vertrek waren achtergebleven, door de deur heen hadden kunnen zien, dan zouden zij ontdekt hebben, dat het lieve gezichtje ineens een vermoeide uitdrukking kreeg en dat zij even tegen de deurpost leunde en een lange zucht slaakte...

Lady Beatrice had haar hoofdschuddend nagekeken en zei toen half verontschuldigend :

— De jonge meisjes van tegenwoordig, beste schoonzoon, nee, dat was in mijn tijd heel anders. Maar je moet het haar maar niet kwalijk nemen, in het huwelijk zal zij zeker wel veranderen.

Op dit ogenblik ging de deur open en Lord Pelham verscheen, een dikke man, met een dik gezicht, dat meestal bruinverbrand was door een langdurig verblijf in de buitenlucht, maar dat op dat ogenblik een enigszins zorgelijke uitdrukking had. Maar dadelijk verdween die trek, toen hij de bezoeker herkende en met uitgestoken hand op hem toestapte.

— Nog een week, beste kerel, dan breekt de gewichtige dag aan, riep hij op joviale toon.

Sir Winnifred maakte een buiging, die men al of niet als een bevestiging kon opvatten en een ogenblik daarna sprak men over allerlei onderwerpen, die met het aanstaande huwelijk van de dochter des huizes in verband stonden.

Maar na een kwartier begon de bruidegom schichtig rond te kijken, alsof hij iets zocht, tot Lord Pelham, die deze bewegingen gevolgd had, onwillekeurig mee ging kijken, terwijl hij vroeg :

— Ben je iets kwijt, schoonzoon ?

— Dat ben ik zeker ; ik mis Dorrit, antwoordde Sir Winnifred met een bête lachje.

Net op dat ogenblik ging de deur open en Dorothea kwam weer binnen. Zij liep direkt naar de piano en zachtjes gleden haar vingers over de toetsen. Het was een melancholieke wals in mineur van Chopin, die zij nu speelde.

Mylady luisterde even, met lichtgefronste wenkbrauwen en zei toen :

— Het is niet erg vrolijk wat je daar speelt, Dorrit.

De slanke, witte vingers rustten op de toetsen. Met een schrille dissonant brak de wals af. Langzaam stond het meisje op, liep naar het raam en keek naar buiten.

Zij had daar nauwelijks vijf minuten gestaan, of haar moeder, die nog heel scherpe ogen had en aan wie weinig ontging, zag, dat zij, geheime tekens scheen te maken of knikte tegen iets of iemand, die zich in Hyde Park moest bevinden, aan de overkant van de brede weg.

Zonder dat Dorothea het merkte, draaide hij zich half om, hief het hoofd iets op en kon door een van de erkerramen naar buiten kijken.

Daar, achter het hek, op het rui-

terpad, stond een prachtige schimmel en op die schimmel zat een jongeman, met zwart, levendig haar, die blijkbaar naar het raam keek, waarachter Dorothea stond.

Maar hij scheen nu ook het gezicht van de vrouw des huizes in de gaten te krijgen, want hij lichtte snel zijn hoed, gaf zijn paard de karwats en galoppeerde weg. Mylady kneepte de lippen op elkaar, wendde toen snel het hoofd om en zei iets vriendelijks tegen de bruidegom.

Het gesprek kwijnde een beetje; Sir Winnifred was niet bepaald een van de gezellige causeurs, na een kwartier stond de bezoeker op en begon zijn mager, lang lichaam op dezelfde manier weer dubbel te vouwen zoals hij gedaan had bij het binnenkomen.

En nauwelijks was de deur achter hem dichtgevallen of mylady liep met snelle passen op haar dochter toe, schudde haar bij de arm heen en weer en beet haar toe:

— Je moest je schamen! Heb je dan alle eergevoel verloren? Denk je, dat ik het niet gezien heb? Nee, Reginald, loop nu alsjeblief niet weg, want ik verwacht van jou, dat je je dochter eens ernstig zult vermanen. Het gaat echt zo niet langer.

— Wat is er dan? vroeg Lord Pelham ongeduldig.

— Wat er is? Net reed die jongen van Palmer voorbij in het park en zij knikte hem toe, gaf hem tekens en dat terwijl haar aanstaande man in hetzelfde vertrek zat.

Lord Pelham fronste de wenkbrauwen en zijn gezicht kreeg een harde uitdrukking, toen hij langzaam weer naar het midden van het vertrek terugliep en op gedempte toon zei:

— Luister eens, Dorrit, nu zal ik het je voor de laatste keer zeggen. Je staat op het punt te trouwen met

Sir Winnifred en ik duld niet, versta je me goed, ik duld niet dat die onzin met Francis Palmer nu nog langer duurt. Denk er aan, dat je over een week een getrouwde vrouw zult zijn.

— Getrouwd met een man, waar ik niet van houd, waar ik een hekel aan heb, riep het jonge meisje op bittere toon.

— Onzin, viel haar vader haar ruw in de rede. Hij is een goede jongen, al is hij geen hoogvlieger, hij is een man, die weet wat er in de wereld te koop is, hij is erg rijk en hij is van heel oude adel, al is hij maar een baronet. Hij is dol op jou en ik zou graag zien dat je je bakvisdromen nu eindelijk eens uit het hoofd zet. Ik dacht dat je zelf verstandig genoeg zou zijn geweest, om te begrijpen dat er toch nooit iets zou kunnen komen van een huwelijk tussen jou en die Palmer, een doodgewoon huisdoktertje.

— En een dokter met weinig praktijk, anders kan ik mij niet begrijpen, hoe het mogelijk is, dat hij om drie uur 's middags in Hyde Park paard rijdt.

— Dat moet hij voor zijn gezondheid doen! riep het meisje, dat met bleek gezicht midden in de kamer stond. O, dat u niet wilt inzien, vader, dat het mijn ongeluk wordt, dat huwelijk. Maar dat zult u zelf op uw geweten hebben, u en niemand anders.

— Je overdrijft schromelijk, Dorothea, riep haar moeder uit. Van hem hoeft je tenminste niet bang te zijn, dat hij je ontrouw wordt. Hij is een degelijke jongen en al is hij geen hoogvlieger, hij is rijk en hij zal je in weelde laten baden.

— Wat geef ik om rijkdom! riep Dorothea wanhopig. Liefde wil ik en geluk. Ik houd van Francis Palmer; ik houd al van hem zolang ik mij her-

inner en zonder dat ik mij er goed van bewust was, onnozel kind, dat ik ben en ik zal van hem altijd blijven houden, al laat u mij met tien baronets tegelijk trouwen. Hij mag dan een doodgewoon doktertje zijn, zoals u hem noemt, hij is een man, hij heeft avonturen beleefd, hij heeft

geest en hij houdt van mij.

Hierop rende het meisje met bleek gezicht en heel opgewonden de kamer uit en had bijna lord William Aberdeen ondersteboven gelopen, die juist werd aangekondigd en die haar met een eigenaardige glimlach om de lippen nakeek.

HOOFDSTUK III.

DE GESTOORDE BRUILOFT

Acht dagen waren verlopen. Het was de dag, waarop het huwelijk tussen Sir Winnifred Broadbent, baronet en Dorothea Pelham-Clinton gesloten zou worden.

De zon straalde oogverblindend aan een wolkeloze hemel en scheen met een warmte, zoals zij het die hele zomer nog niet had gedaan.

Vroeg in de ochtend al was alles in het grote huis van de familie Pelham in rep en roer. Behangers legden de laatste hand aan de decoratie van de grote feestzaal, de kok en zijn helpers hadden net stormenderhand de keuken ingenomen en waren al bezig, toeberijdselen te maken voor het uitgebreide diner waarvan niet minder dan tachtig gasten zouden aanzitten.

De huwelijksinzegening zou plaatsvinden in de dichtstbijgelegen kerk en was vastgesteld op elf uur in de ochtend. Van de Guildhall, waar de burgerlijke huwelijksvertrekking zou geschieden, zouden de gasten naar het fraaie huis in de Prince Albert Lane gaan, waar om half twee het feestdiner zou plaats hebben, waarna het jonge paar zou

vertrekken naar Cowes, waar het jacht van Sir Winnifred klaar lag om het echtpaar aan boord te nemen, om daarna koers te zetten naar Cairo.

Lady Beatrice had die nacht heel weinig geslapen van louter zenuwen. Zij stond al om half acht op, dat wil zeggen anderhalf uur eerder dan gewoonlijk en haar kamenier had heel wat te verduren, meer nog dan gewoonlijk, zodat het arme kind zelf herhaaldelijk haar toevlucht moest nemen tot Hoffmann-druppels. Het prachtige toilet van de moeder lag al klaar, de kapper was aanwezig en het duurde niet lang of het toiletmaken was in volle gang.

Om half negen werd het bruidje gewekt. Dat is te zeggen, ook Dorrit hoefde men niet wakker te maken, want zij had die nacht heel weinig geslapen. Allerlei naargeestige gedachten hadden haar bestormd en zij voelde zich helemaal niet in de stemming van een gelukkige aanstaande echtgenote.

Toen zij was opgestaan en zich in de spiegel bekeek, toen zag zij daar een bleek, treurig gezichtje met zwa-

re oogleden, die brandden van slaap en nervositeit. Haar kamenier was dadelijk ijverig in de weer, hielp haar bij het baden, wreef haar slapen met eau de Cologne en legde alles voor het toilet klaar.

In een aangrenzende kamer, een boudoir, ingericht volgens aanwijzing van het meisje zelf, lag op een sofa het bruidstoilet, een stroom van sneeuw witte zijde en een wolk van de kostbaarste kant leek het te zijn, zoals het daar over de sofa gedrapeerd lag.

En toch, het meisje wendde de blik geen enkele keer naar de japon, dat toch van zo grote betekenis is in het leven van iedere jonge vrouw.

Het was ongeveer tien uur in de ochtend toen er op de deur werd geklopt en lady Beatrice binnenkwam. Zij was blijkbaar erg zenuwachtig en riep al op de drempel :

— Ben je nu haast klaar, Dorrit ? Hoe staat het er mee ? Wij moeten nog ontbijten en Zijn Eerwaarde wacht natuurlijk niet graag, denk daar aan.

— Ik ben bijna klaar, moeder.

— Maar kind, wat zie je bleek, vervolgde lady Beatrice. Voel je je niet lekker ? Ben je zo opgewonden ? Heb je wel goed geslapen ?

— Het komt er toch niets op aan, moeder. Vraag mij maar niets, ik voel mij volkomen in orde.

— Nu, als dat zo is, maak dan alsjeblief wat voort, over een kwartier kan Winnifred er zijn.

Bij het horen van die naam hilverde Dorrit even, maar zij zei niets en gewillig, zonder zelf mee te helpen, liet zij zich de bruids japon aantrekken.

Maar nog voor de japon helemaal goed gedrapeerd was, rende haar moeder alweer terug, rusteloos en zenuwachtig, om zich te overtuigen of alles wel in orde was.

En daar stond Dorothea dan helemaal gekleed, zwijgend als 'n standbeeld en bekeek zich in de spiegel met een smartelijke uitdrukking op het mooie gezichtje, de lippen bevend, een toonbeeld van wanhoop...

Intussen verstreek de tijd en de bruidegom kon nu ieder ogenblik komen. Volgens afspraak zou hij om half elf aanwezig zijn. Maar al voor die tijd liep lady Beatrice nu en dan naar de ramen, om een blik naar buiten te werpen, op de brede Prince Albert Lane.

De gasten zouden waarschijnlijk ook wel langzamerhand komen opdagen, voor zover zij waren uitgenodigd, om deel te nemen aan de burgerlijke en kerkelijke plechtigheid.

Juist om half elf werd er op de deur van het boudoir geklopt en haar vader stapte binnen, in rok gekleed en klaar om zijn gasten te ontvangen. Hij keek Dorothea even vorend aan en zei :

— Je moeder heeft waarachtig gelijk, je ziet er allesbehalve opgewekt uit, zeker niet als de aanstaande vrouw van een man, die enige malen miljonair is en in staat om je vader uit enige financiële moeilijkheden te helpen, waar jij absoluut geen idee van schijnt te hebben.

— Zo is het dus. Ik word verkocht. Spreek er maar niet meer over, vader. Maar ik herhaal, wanneer er ongelukken mochten gebeuren, dan zult u het u zelf te danken hebben.

— Je weet niet wat je zegt, Dorrit en ik wil je zo niet horen spreken, riep lord Pelham nijdig uit. In ieder geval zal mijn dochter wel weten wat zij aan haar naam verschuldigd is. En maak nu maar wat voort. Winnifred had er eigenlijk al moeten zijn, het is vijf minuten over half elf en de jongen is anders altijd een man van de klok.

Dorothea bleef alleen.

Haar gedachten waren bij Francis Palmer, die zij ongeveer een half jaar geleden had leren kennen tijdens een tuinfeest bij een gemeenschappelijke vriendin, lady Grosvenor, een bijna zeventigjarige dame, maar nog vol levenslust, fijn beschaafd en die het meest genoot, wanneer zij een aantal vrolijke jongelui om zich heen kon verzamelen.

Palmer en Dorothea hadden daadellijk vriendschap gesloten en langzamerhand was er bij hen beiden 'n warmer gevoel ontstaan. Palmer had zich toen juist in Londen als arts gevestigd, na met glans zijn laatste examen te hebben afgelegd. Hij hield van de soorten sport, waarvan ook zij hield, hij was dol op goede boeken, die ook zij bij voorkeur las, hij was een trouw schouwburgbezoeker en hij bleek een prachtige stem te hebben.

Een paar keer had hij zelfs een bezoek afgelegd bij haar ouders, wat in Engeland kan gebeuren zonder tot enige consequenties te leiden, maar Lord Pelham en lady Beatrice hadden direkt een koele en afwijzende houding aangenomen, zodra het hun duidelijk werd, dat de jonge Palmer voor hun dochter gevoelens koesterde, die men met de beste wil van de wereld niet langer zuiver platonisch kon noemen.

De jonge dokter was een man met een fijn besnaarde ziel en hij had niet meer willen komen in een huis, waar men blijkbaar niet graag hem zag.

Maar een Engels meisje geniet grote vrijheid en zo was het niet te verwonderen, dat de beide jongelui elkaar niettemin vaak zagen op het tennisveld, op de Theems, of in de concertzaal. Toch had Palmer nog nooit een woord over de liefde tot het meisje gesproken, weerhouden door zijn trots. Maar zij wist niette-

min heel goed, dat hij erg veel van haar hield.

Plotseling, midden in haar treurige gedachten gestoord, hief zij het hoofd op. Er werd op de gang haastig heen en weer gelopen en zij hoorde de ietwat schelle stem van haar moeder, die op driftige toon iets scheen te vragen, wat het meisje niet verstond.

Plotseling vloog de deur open en haar moeder verscheen op de drempel, met een ontdaan gezicht en verschrikte ogen.

— Wat zit je daar nu toch, Dorrit? Waar blijf je? Weet je dat de gasten er al zijn?

— Ik kom moeder. Is Winnifred er al?

— Dat is het juist. Hij is er nog niet en het is tien minuten voor elf, riep lady Beatrice opgewonden uit. Wij hebben toch zo vast afgesproken, dat hij om half elf zou komen.

— Misschien heeft hij het vergeten, merkte Dorothea spottend op.

— Stel je voor dat hem iets is overkomen.

— Dat is te mooi om waar te kunnen zijn, moeder.

— Het is schandalig wat je daar zegt, kind, riep lady Beatrice verontwaardigd uit.

Zij volgde haar moeder naar de grote zaal, waar al een veertigtal gasten, die bij de huwelijksvoltrekking aanwezig zouden zijn, bij elkaar was.

De gasten stonden in kleine groepjes en toen Dorrit binnenkwam richtten alle ogen zich naar de lieftallige verschijning, die daar langzaam, bleek en het hoofd een beetje gebogen, binnentrad.

Lord Pelham, die helemaal alleen met een heer met een professoraal uiterlijk had staan praten, verontschuldigde zich met enige haastige woorden en kwam op zijn dochter

toelopen.

Zijn rode gezicht vertoonde een bezorgde uitdrukking en hij vroeg haar op fluisterende enigszins schorre toon:

— Begrijp jij er iets van, Dorrit? Waar kan hij toch zijn? Over tien minuten moeten wij in de kerk zijn.

— Ik heb er niet het flauwste idee van, vader en om u de waarheid te zeggen, laat het mij totaal koud.

— Dat is misschien jouw mening! Jij schijnt het beslist niet erg te vinden, wanneer je in het openbaar de belediging wordt aangedaan, dat je bruidegom niet op tijd is. Ik zal intussen zien of ik hem telefonisch kan bereiken. Misschien is hem onderweg een ongeluk overkomen of is hij plotseling ziek geworden.

Dorrit liep op de gasten toe, met opgeheven hoofd en een glimlach om de lippen en iedereen moest tot de conclusie komen, dat zij er beslist niet uitzag als een bruidje, dat zich een ernstige veronachtzaming van de kant van haar aanstaande echtgenoot moest laten welgevalen.

Lord Pelham was intussen stil het vertrek uitgeslopen, waar langzamerhand een stemming was gaan hangen als in een sterfkamer en stormde woedend naar zijn studeerkamer waar hij de telefoon greep.

Hij draaide het hem maar al te bekende telefoonnummer van Winnifred op de kiesschijf en wachtte vol ongeduld, tot hij aansluiting zou hebben, vast besloten om zijn aanstaande schoonzoon eens duchtig de waarheid te zeggen.

Het bekende geruis in het toestel zei hem, dat de aansluiting tot stand was gebracht en aan het andere einde van de lijn klonk het:

— Hallo!

— Ha! Eindelijk! bromde Lord Pelham nijdig voor zich heen. Vertel eens, Winnifred, zou je mij eens

willen zeggen, wat dit te betekenen heeft? Ik zou je adviseren een beetje voort te maken, want ik ben er niet de man naar de spot met mij te laten drijven. Ik zal... wat? Wat zeg je daar? Met de butler? Spreek ik met de butler? Maar mijn hemel, kerel, had dat dan dadelijk gezegd. Roep Sir Winnifred direkt aan het toestel. Kan dat niet? Is hij al weg? Naar mijn huis, zeg je? Al drie kwartier geleden? Dat is...

Het volgende ging verloren in 'n dof gemompel, dat voor de butler waarschijnlijk onverstaanbaar was.

Toen hing Lord Pelham de hoorn haastig weer op, rende het vertrek uit en holde, zich onderweg het voorhoofd afvegend, naar de zaal waar de gasten verzameld waren.

Alle ogen wendden zich direkt naar de vader van het bruidje, die daar bleek en blijkbaar erg geschrokken binnenkwam.

— Dames en heren! begon Lord Pelham, met luide maar trillende stem, ik moet u tot mijn spijt mededelen, dat de bruidegom waarschijnlijk een ongeluk is overkomen, op weg van zijn huis naar het onze. Zijn butler vertelde mij daarnet, dat Sir Winnifred om tien minuten voor half elf in zijn auto is vertrokken; hij had dus gemakkelijk om half elf hier kunnen zijn, want zijn wagen had hem in tien minuten over kunnen brengen. Ik verzoek u dringend nog enige tijd geduld te hebben, ik zal dadelijk een onderzoek laten instellen en bij de politie informeren of daar iets bekend is over een ongeluk.

Op deze woorden volgde een druk gemompel.

Men hoorde uitroepen van schrik en beklag en de dames verdrongen zich om het bruidje, dat intussen op alles kon lijken, maar zeker niet op een jong meisje, dat net gehoord

had, dat haar aanstaande man, misschien een ernstig ongeluk overkomen was.

Lord Pelham vloog het vertrek weer uit, ging naar zijn kamer terug en stelde zich in verbinding met Scotland Yard. Daar wist men van niets, maar men beloofde, direkt 'n onderzoek te zullen instellen.

Ontdaan legde Zijn Lordschap de hoorn weer op de haak en wachtte. En met hem wachtte het hele deftige gezelschap, dat nog altijd in de feestzaal bijeen was.

Er werd een boodschap gestuurd naar de Guildhall en naar de kerk, om dringend te verzoeken, althans nog een uur te willen wachten.

In de feestzaal werd niet meer gesproken, alleen maar gefluisterd en gemoempeld.

Hoe het kwam, had Dorothea onmogelijk kunnen zeggen, maar het leek haar, met iedere minuut die verstreek, alsof een zware last van haar schouders werd afgewenteld.

Nadat men een half uur gewacht had, werd Lord Pelham aan de telefoon geroepen.

Scotland Yard deelde hem mee, dat er geïnformeerd was in de wijk, waartoe de weg behoorde, die van het huis van Sir Winnifred Broadbent, baronet, naar dat van Lord Reginald Pelham-Clinton liep en dat er van een auto-ongeluk niets bekend was.

Een ogenblik stond hij half versuft midden in de kamer, niet wetend wat te doen.

— Ik begrijp er niets van, zei lord Pelham in zichzelf. Maar ik heb het gevoel, dat ik hem een oorvijg zou toedienen, wanneer hij op dit ogenblik voor mij stond.

Zijn Lordschap zou echter geen gelegenheid krijgen aan deze wraakgevoelens toe te geven, want Sir Winnifred Broadbent was en bleef af-

wezig.

Men kon de gasten nog een half uur vasthouden en toen vertrokken zij, sommigen met een meewarig gezicht, anderen met een nauwelijks verholten spotlachje, en die anderen waren natuurlijk de vrouwen, die zich al bij voorbaat verkneukelden in het verrukkelijke schandaaltje, dat hier waarschijnlijk op het vuur stond.

Er was een persoon, die dit alles verdragen had met een gelijkmoedigheid, die alleen iets wonderlijks had voor haar ouders en dat was het bruidje.

— Hij heeft er van afgezien. Hij laat me in de steek. Hij heeft genoeg van me, juichte het in haar binnenste. Hoera. De vijand is in volle aftocht. Hemel, ik heb mij in geen maanden zo opgelucht en zo lekker gevoeld.

Deze laatste opmerking maakte het jonge meisje coram populo, dat wil in dit geval zeggen, ten aanhore van haar vader en haar moeder, die totaal verslagen ieder in een hoek van de grote, nu verlaten feestzaal zaten.

— Zwijg feeks, beval haar vader, die op het punt scheen een beroerte te krijgen.

— Dat je zo iets kunt zeggen, kind, jammerde haar moeder, die al een uur lang niets anders had gedaan, dan de ene zakdoek na de andere uit de linnenkast halen.

— Als ik maar wist, wat het was, riep Lord Pelham wanhopig uit. Als ik hier maar niet als een gek behoefde te zitten wachten en mijn hersens pijnigen met de vraag, wat hij wel kan hebben uitgevoerd.

— Wel, vadertje, heel eenvoudig, hij is aan de haal gegaan! riep Dorothea uit, terwijl zij de bruidskrans van oranjebloesem voorzichtig uit het haar losmaakte.

Zij nam haar lange sleep op en huppelde neuriënd, vrolijk als een veulen in de wel, het vertrek uit.

Ieder in hun eigen hoek, keken haar ouders haar na en toen elkaar aan. Toen stonden zij zuchtend op en langzaam, heel langzaam begonnen zij hun feestkleren af te leggen; de bruidegom mocht toch nog eens verschijnen.

Maar hij kwam niet, die middag niet en die avond ook niet.

Maar de volgende dag, toen lord en lady Pelham-Clinton, Douglas, die toevallig thuis was en Dorothea aan het middagmaal zaten, de eersten stom als vissen, toen werd er een telegram bezorgd aan het adres van Lord Pelham van de volgende inhoud:

Verzoeken vriendelijk huwelijk een maand uit te stellen wegens omstandigheden buiten van mijn eigen wil.

Met de meeste hoogachting en steeds

graag de uwe, Winnifred Broadbent. Brief volgt later.

De heer des huizes had dit telegram hardop voorgelezen en een algemene kreet van verbazing begroette dit vreemde telegram.

Mylady was de eerste, die haar zinnen weer bij elkaar had en vroeg haastig:

— Waar zit hij? Waar komt dat telegram vandaan?

Lord Pelham bekeek het telegram aan de bovenkant, keek nog eens en zijn gezicht werd eerst donkerpaars en toen vaalbleek.

— Uit Bloemfontein, in Oranje Vrijstaat, Zuid-Afrika, antwoordde Lord Pelham kreunend.

Lady Beatrice slaakte een kreet, die men haar op het toneel zou hebben benijd en zakte toen langzaam en statig in haar stoel; zij was nu flauw gevallen.

HOOFDSTUK IV.

DE ONTVOERING VAN DE BRUIDEGOM

Het is onmogelijk enigszins reëel de indruk weer te geven, die dit eenvoudige groene stukje papier in den huize Pelham-Clinton verwekte.

Het was zo erg, dat men aanvankelijk zelfs geen notitie nam van de flauw gevallen vrouw des huizes, want iedereen riep en lachte door elkaar, waarbij het lachen voor rekening kwam van Douglas, die het nooit erg had voorzien op zijn aanstaande zwager.

Natuurlijk was de eerste gedachte van lord Pelham, dat er een vergissing moest hebben plaats gehad, of dat hij verkeerd had gelezen.

Zodra men zich met lady Beatrice bezig gehouden had, zette lord Pelham alles op alles, het raadsel te doorgronden.

Hij was een man van de daad, hij liet zijn dessert in de steek en reed direkt naar Scotland Yard, waar hij het telegram voorlegde aan een van de beste detektives van die in-

stelling, Mortimer.

Hij vertelde deze man de hele zaak, zoals zij zich had toegedragen: het vreemde wegblijven van de bruidegom, het gesprek met de butler per telefoon en ten slotte dit allerzonderlingste telegram.

Mortimer liet zijn bezoeker kalm uitspreken, bekeek het telegram aandachtig, draaide het om en om, nam toen de telefoon die op zijn bureau stond en stelde zich in verbinding met het hoofdtelegraafkantoor. Een ogenblik later zei hij :

— Het klinkt als een sprookje, mylord en toch moet ik u meedelen, dat er ongeveer twee uren geleden inderdaad een telegram van deze inhoud uit Bloemfontein is ontvangen. Het moet dus daar ook verstuurd zijn.

— Maar dat kan Sir Winnifred Broadbent toch niet gedaan hebben ! riep Lord Pelham uit. Zo iets is toch onmogelijk.

— Luister eens, mylord. Het klinkt u natuurlijk als iets onmogelijks in de oren, wanneer ik u zeg, dat er iemand bestaat, die inderdaad in vierentwintig uur van Londen naar Kaapstad kan komen. Er is één man ter wereld, die dat kan, maar zijn naam wil ik u nog niet noemen. Als het nodig is om deze zaak op te helderen, dan zal ik het u vertellen.

— U houdt mij toch niet voor de gek ? vroeg Lord Pelham met een wantrouwende uitdrukking op zijn gezicht. Wilt u in ernst zeggen, dat in een etmaal die geweldige afstand kan worden afgelegd ?

— Het is gebeurd, zelfs meermalen, mylord. Diezelfde man vloog ook in een ongelooflijke tijd van Londen naar New York.

— Dat gaat mijn verstand te boven, antwoordde Zijne Lordschap op doffe toon. Dan moet die man dus

de beschikking hebben over een vliegmachine.

— Zo is het.

— Dan moet ook hij het zijn, die mijn schoonzoon, ik wil zeggen, die Sir Winnifred Broadbent in die machine heeft meegenomen.

— Dat lijkt mij tenminste niet uitgesloten. Want, ziet u, als alle andere mogelijkheden volgens menselijke berekening uitgeschakeld zijn, dan moet men wel de enige aanvaarden, die overblijft.

— Dat begrijp ik niet, mompelde hij toen half onverstaanbaar. Wat kan die man, die geheimzinnige piloot er voor belang bij hebben gehad, om mijn schoonzoon te laten verdwijnen ?

— John Raffles doet heel vaak onberekenbare dingen, zonder dat hij er zelf enig belang bij heeft.

— Raffles ! riep Lord Pelham ontsteld uit. Maar dan kan ik u verzekeren, dat hij ditmaal toch niet helemaal belangeloos heeft gehandeld, want weet u wel, dat wij een hoogst belangrijk en gewichtig onderdeel nog helemaal niet ter sprake hebben gebracht ?

— Welk onderdeel dan ? vroeg de detektive nieuwsgierig.

— Wel, toen Sir Winnifred naar ons huis kwam, had hij een collier bij zich ter waarde van bijna vijftienduizend pond sterling, dat hij als huwelijksgeschenk aan mijn dochter wilde geven.

De detektive floot zachtjes en trok zijn wenkbrauwen zo hoog mogelijk op. Hij drukte de toppen van zijn vingers tegen elkaar en keek nadenkend naar de vloer. Toen keek hij zijn bezoeker weer aan en antwoordde :

— Als dat werkelijk het geval is, mylord, dan ben ik inderdaad bang, dat ik de spijker op de kop heb geslagen en dat wij hier inderdaad te

doen hebben met een streek van de Gentleman-Dief. Ik vermoed natuurlijk dat u wel eens van hem gehoord hebt?

— Welke Londenaar zou dat niet! riep Lord Pelham woedend uit. Velen van mijn eigen vrienden hebben het aan den lijve gevoeld, dat Raffles nog altijd op vrije voeten is en ongestraft zijn gang kan gaan.

— Dat is natuurlijk een steek onder water en een goed voelbare steek ook, mylord. Eenmaal zal toch het ogenblik komen, dat hij een domheid begaat, dat hij een minder gelukkig ogenblik heeft en dan slaan wij onze slag, wees daar maar zeker van.

— Maar in afwachting daarvan, zit mijn schoonzoon; ik wil zeggen Sir Winnifred Broadbent in het uiterste puntje van Zuid-Afrika.

— Maar, dat is waar ook, laten wij eens over die auto praten. Wij hebben er natuurlijk al een onderzoek naar ingesteld maar van de wagen is totaal niets teruggevonden. Om u de waarheid te zeggen, hebben wij dan ook steeds gedacht, dat de chauffeur van Sir Winnifred, de man heet Blush, misschien een geheime wrok koesterde jegens zijn meester en daarom had willen beletten, dat zijn huwelijk werd voltrokken, Kunt u mij soms iets naders over de verhouding tussen Sir Winnifred Broadbent en zijn chauffeur zeggen?

— Ik weet alleen, dat hij de man pas een paar weken in dienst had en dat het dus wel wat heel ver gezocht zou zijn aan wraakzuchtige bedoelingen te denken. Maar is die chauffeur dan helemaal nog niet teruggekeerd?

— Nog altijd niet, mylord.

— Die zou dus in het komplot geweest zijn?

— Dat vloekt er niet noodzakelijk uit voort. Wanneer Raffles hier

inderdaad de hand in het spel heeft gehad, dan zal hij het heel gemakkelijk hebben kunnen klaar spelen met de chauffeur, dat kan ik u verzekeren.

Op dit ogenblik stapte er een agent het vertrek binnen, die saluerde en zwigend op de drempel bleef staan.

— Wat is er, vriend? vroeg Mortimer.

— Neem mij niet kwalijk, inspecteur, maar er is een spoor ontdekt inzake Sir Winnifred Broadbent. Wij hebben de chauffeur.

Lord Pelham sprong uit zijn stoel op, verrast door deze mededeling.

Mortimer was volkomen kalm gebleven en vroeg:

— Waar is hij gevonden?

— Op een bank in het Kensington Park, inspecteur.

— Op een bank? Wat deed hij daar?

— Hij sliep.

— Wanneer en door wie werd hij gevonden?

— Door een agent, nr. 13904. Het is zo wat een uur geleden gebeurd.

— Bijzonderheden, alsjeblief.

— Wel, de agent deed zijn ronde door het park en op een afgelegen plek zag hij een man in een vreemde houding op een bank zitten, de armen slap omlaag. Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat de man een chauffeursuniform droeg en omdat hij meende met een dronkelap te doen te hebben, schudde hij hem tamelijk ruw heen en weer. Maar daarbij was de man bijna van de bank gegleden en nu pas zag de agent dat de chauffeur vast sliep, met half open mond en met een heel zachte ademhaling. Hij bukte zich, om aan de mond van de man te ruiken, maar hij had onmiddellijk in de gaten dat hij geen druppel sterke drank had gebruikt. Wel meende hij een enige-

zins zuurachtige, hem onbekende lucht te bespeuren, die een weinig leek op de lucht van kleurfixeerbad, zoals men het gebruikt in de fotografie. Hij bleef even wachten, of de man soms uit zich zelf wakker zou worden, maar het wilde niet lukken, al schudde hij hem nog een paar keer heen en weer. Terwijl hij zo bezig was, kwam er een heer voorbij, die nieuwsgierig naderde en dokter bleek te zijn en vroeg wat er aan de hand was.

— En wat zei die dokter? riep Lord Pelham uit.

— Hij verklaarde, dat de chauffeur zeker onder de invloed was van een of ander verdovend middel.

— Wat deed hij daarna? ging nu Lord Pelham verder.

— De dokter verzocht de agent, nog even bij de man te blijven, dan zou hij met zijn auto, die hem in het park zou komen afhalen, snel naar een apoteker rijden en daar een middel laten klaar maken, waarmee het hem wel zou lukken het bewustzijn weer terug te brengen. De dokter bleef een half uurtje weg en toen hij terugkwam, was het middel al bijna overbodig geworden, want de man op de bank had al tekens van leven gegeven en nauwelijks had de dokter hem een paar druppels uit 'n klein flesje, dat hij bij zich had, in de mond gegoten, of de man knipperde met de ogen, slikte een paar keer, keek toen stomverbaasd rond en wreef zich over het voorhoofd, als iemand die niet weet, hoe hij het met zichzelf heeft.

— Verder. Vlug! riep Lord Pelham ongeduldig uit.

— Nu, dat is in een paar woorden verteld, inspekteur, antwoordde de agent. Het duurde nog een poos, voor wij hem een normaal verhaal konden laten doen, want hij was nog wat suf, maar toen bleek het toch,

dat hij Blush heette en chauffeur was in dienst van Sir Winnifred Broadbent, baronet. Maar dat zal de man u zeker allemaal beter zelf kunnen vertellen, inspekteur.

— Wat is dat? Is hij hier? riep Lord Pelham ongeduldig uit. Waarom heb je dat niet dadelijk gezegd?

— Er werd niet naar gevraagd, mylord, antwoordde de agent. Trouwens, hij kon niet eerder binnen komen, want de politiedokter heeft hem eerst nog eens onderhanden genomen en hij heeft willen onderzoeken, wat die Blush wel kan hebben binnengekregen, dat hij zo zwaar bewusteloos was.

— Ga dan eens kijken, hoe het nu met hem staat en breng hem dan hier, beval Mortimer.

De agent verdween en een ogenblik later kwam hij weer terug in gezelschap van een man van ongeveer veertig jaar, met een gladgeschoren, bleek gezicht, dat er niet al te snigger uitzag. Het was de chauffeur Blush.

Hij bleef op de drempel staan, totdat Mortimer hem wenkte om dichterbij te komen. De detektive nam de man eens scherp op en begon toen:

— Beste kerel, vertel ons eens zo duidelijk en kort mogelijk, hoe het komt, dat je glisteroetend je baas niet naar het huis van Lord Pelham-Clinton hebt gereden, die hier zit.

Blush wierp Lord Pelham een schuwe blik toe en begon toen:

— Ik zou om kwart over tien met de auto zijn voorgereden, mijnheer. Om tien uur was ik kant en klaar en ik wreef de auto nog wat op in de garage, die een eindje van het huis afstaat. Terwijl ik zo bezig was, kwam er een man binnen, ook gekleed als chauffeur, die een praatje begon te maken. Ik merkte dadelijk op, dat hij een heel fijne sigaret

rookte. Hij bood er mij ook een aan en niets vermoedend stak ik op.

— Een oude truc en die toch telkens opnieuw slachtoffers schijnt te maken, bromde Mortimer in zichzelf.

— Ik had nauwelijks een paar trekjes gedaan, of ik voelde mij duizelig worden en ik moest mij op een bank laten vallen, omdat het gewicht van mijn lichaam te zwaar scheen voor mijn benen. Ik zag nog net dat er op dat ogenblik nog een tweede man binnenkwam, die net zo 'n livree droeg als ik, lichtgrijs met groene mouwopslagen en een groene kraag en die mijn tweelingbroer wel had kunnen zijn en toen werd het donker om mij heen, als ik het zo mag uitdrukken.

— Nu, de rest is gemakkelijk te raden, antwoordde Mortimer schouderophalend. Een ander heeft je plaats ingenomen en is met de auto voorgevaren, waarin hij waarschijnlijk even van tevoren een of ander sterk bedwelmend goedje had neergezet. Kun je je nog iets herinneren van wat er naderhand met je gebeurde? Ben je helemaal niet tot bewustzijn gekomen sedert je op de bank bent gevonden?

— Wel zeker, mijnheer, antwoordde de man haastig. Ik ben maar een paar minuten bewusteloos geweest, dat kan niet anders en toen ik weer bij kwam, lag ik in een heel goed gemeubileerde kamer. Op een tafel in het midden, stond een maaltijd klaar, zoals ik er nog nooit een gezien heb en geproefd evenmin. Ik wist natuurlijk helemaal niet of dat wel voor mij bestemd was, maar toen ik nog aarzelde, kwam er een verbazend grote en breedgeschouderde kerel binnen, met een pijp in zijn mond en die zeker zo wat inderhaast een valse zwarte baard had aangeplakt, want het ding zat helemaal

scheef voor zijn gezicht, maar die toch heel vriendelijk voor me was.

— Dan is het Raffles geweest, riep Mortimer onwillekeurig uit. Die man met die baard is ons niet onbekend; dat is zeker zijn helper geweest, een man van meer dan buitengewone lichaamskracht. Ga maar verder Blush.

— Die reus zei, dat ik maar moest toetasten, omdat ik wel honger zou hebben en dat ik maar moest doen alsof ik thuis was, behalve dat ik geen voet buiten het huis zou mogen zetten, wat mij trouwens ook heel moeilijk zou vallen, want ik zat in een vertrek zonder een enkel raam, dat alleen door elektrische lampen verlicht werd en dat maar een deur had. Maar, zoals ik zei was het vertrek heel goed ingericht. Er stond een heel gemakkelijk bed, er waren luie stoelen, er was een kleine boekenkast vol boeken en tijdschriften en ik zeg u, het was er werkelijk zo kwaad niet.

— Maar heb je die man dan helemaal niet gevraagd, waarom men je bewusteloos had gemaakt en men je daarheen had gebracht? riep nu Lord Pelham wanhopig uit.

— Natuurlijk heb ik dat, mylord, riep Blush beledigd. Maar die man antwoordde mij, dat ik er verstandig aan zou doen mij daarover maar geen zorgen te maken.

— Je hebt daar dus een volle dag, een nacht en nogmaals een dag doorgebracht, nietwaar Blush? zette nu Mortimer zijn verhoor voort.

— Zo is het mijnheer, en al was ik een gevangene, de behandeling was voortreffelijk, dat verzeker ik u. Ik geloof, dat ik in mijn hele leven niet zo fijn gegeten heb. Nu en dan kwam die reus binnen, nu eens met wat lekkere sigaren, dan weer met een fles wijn of met vruchten en ook liet hij mij de « Times » le-

zen en daarin vond ik natuurlijk het hele verhaal van wat er gisteren in het huis van mylord is gebeurd. Ze zeggen wel eens dat ik niet erg snugger ben uitgevallen en dat mag dan zo zijn, maar toch begreep ik wel, dat Sir Winnifred Broadbent niet had kunnen komen, omdat men mij dat rare sigaretje had laten roken.

— Iets dergelijks is het inderdaad, beste vriend, zei Mortimer nu vriendelijk. Een paar uren geleden heeft men je zeker weer laten roken of iets door je eten gemengd, je bent opnieuw bewusteloos geraakt, je ontvoerders hebben je naar het park gebracht en daar ben je, toen het donker was, door een agent gevonden. Meer kun je ons zeker niet vertellen?

— Helaas niet, mijnheer.

— Geloof je, dat je in dat huis helemaal alleen was?

— Met die geweldenaar met zijn zwarte baard.

— Heb je er enig idee van, waar dat huis ergens geweest kan zijn?

— Geen notie, mijnheer.

En hiermee kon Blush vertrekken, een interessante ervaring rijker en Mortimer en Lord Pelham bleven weer alleen.

Zijn Lordschap trommelde ongeduldig met zijn vingers op het blad van het grote bureau en plotseling barstte hij uit:

— Wilt u mij zeggen, Inspekteur, wat u nu denkt te doen?

— Wachten, mylord, antwoordde de detektive rustig.

— Wachten, waarop?

— Op de terugkomst van Sir Winnifred Broadbent. Hij zal toch wel niet eeuwig wegblijven, lijkt mij.

— En de halsketting, moet mijn dochter daar ook op wachten?

— Dat is beslist niet nodig, want dat ziet zij toch nooit meer terug, antwoordde de detektive koeltjes.

HOOFDSTUK V.

VERANDERING VAN TONEEL

Zelden had een jong meisje in een wonderlijker situatie verkeerd dan Dorothea Pelham-Clinton.

Zij was ondertrouwd, zij wist waar haar aanstaande echtgenoot uithing en toch verkeerde zij in de onzekerheid, of zij nog wel zijn vrouw zou worden.

Het is waar, het leven was in het huis van Lord Pelham op dat tijdstip niet bepaald plezierig, want de heer des huizes besteedde een vrij groot gedeelte van de dag aan

het uitvinden van nieuwe vloeken, die onmisbaar schenen te zijn om uiting te geven aan zijn overkropt gemoed. Het was dan ook wel om razend te worden.

De linkse pers en vooral de extremisten hadden zich dadelijk met een ware wellust op het geval geworpen en rafelden en pluisden het uit, zonder er blijkbaar ooit genoeg van te krijgen. Sommige bladen gaven het portret van het verlaten bruidje, van de gehelmzinnig ver-

dwenen bruidegom en van de vader, met veelzeggende onderschriften. Ja, het scheelde maar weinig, of men had in de nachtolubs liedjes over het geval gezongen.

De kleine Dorrit echter trok zich van dit alles absoluut niets aan en eerlijk gezegd, had zij zich in maanden niet zo opgewekt en zorgeloos gevoeld.

Intussen verstreek de tijd en van Raffles hoorde men niets, ofschoon het voor de politie-autoriteiten nu vast stond, dat de Grote Onbekende in deze zaak een hele voorname rol had gespeeld en dat hij tussen de bedrijven door zeker nieuwe avonturen beleefde.

Er waren juist veertien dagen verstreken na de aankomst van het telegram, toen er een lijvige brief aan het adres van Lord Pelham aankwam, die het poststempel Kaapstad droeg.

Toen Zijn Lordschap de brief ontving, zat hij in zijn studeervertrek.

Hij trok aan het belkoord, dat naast de deur hing en zei tegen de binnentredende bediende :

— Vraag Mylady en Miss Dorrit hier te komen. Zeg maar dat er bericht is uit Afrika, dan weten zij het wel.

Enige minuten later kwamen de beide dames binnen; Mylady opgewonden en gehaast, Dorothea traag.

— Zo vadertje, is er nieuws van mijnheer de deserteur? Geeft mijn weggelopen aanstaande een teken van leven? Heeft er nu geen enkele leeuw of krokodil zich over hem ontfermd? Het leven is toch wel wreed.

— Houd op met die onzin en luister.

Lord Pelham had de enveloppe al opengescheurd en haalde er twaalf dichtbeschreven velletjes uit, bij het zien waarvan Dorrit zich ontzet in

een stoel liet vallen en uitriep :

— Goede hemel. Dat duurt zeker een uur. Weet je wat, vadertje, lees het maar aan mama voor en geef mij er naderhand een uittreksel van. Het ergste weet ik nu toch al, namelijk dat de kaaiman mij niet geholpen heeft.

En met deze woorden holde Dora het vertrek uit.

Lord Pelham gaf enige opmerkingen ten beste over de ongezeggenheid van de moderne jongelui in het algemeen en de brutaliteit van zijn dochter in het bijzonder en begon daarop te lezen, terwijl mevrouw luisterde, onbeweeglijk als een steenen beeld.

Het was één lange jammerklacht van begin tot einde, het geklaag van een willoos en zwak man, die tijd en kracht verspilt met te treuren over zaken, die niet meer ongedaan zijn te maken. Veel nieuws haalde het echtpaar niet uit deze brief. Het was inderdaad zo gegaan als Mortimer het zich had voorgesteld.

In de auto was Sir Winnifred Broadbent plotseling duizelig geworden en nog voor hij een van de raampjes had kunnen openen, die hij wegens de koude gesloten had, voelde hij het bewustzijn uit zich wegglijden.

Wat er naderhand met hem gebeurd was, kon hij zich beslist niet voorstellen, tot op het ogenblik dat hij wakker werd aan boord van een vliegtuig.

Even later brak de dag aan en hij kon toen zien, dat hij op een hoogte van zeker 4.000 meter boven de aarde vloog en dat hij in gezelschap was van twee mannen, waarvan er een de machine bestuurde en de ander, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, zich bezighield met het klaarmaken van een warm ontbijt.

Men had hem wat te eten gegeven, spiegeleieren, ham, geroosterd brood, havermout; daarna had hij weer wat geslapen.

Het was ongeveer midden op de dag, toen hij, na zich iets voorover te hebben gebogen om over de rand van de vleugel, die vlak onder het raampje te zien was, heen te kijken, ontdekte dat het toestel aanzienlijk gedaald was en op dit ogenblik nu scheen te vliegen boven een eendeloze vlakte, blijkbaar begroeid met korte grasgewassen.

Pas later zou hij weten, dat hij zich toen boven de Karoo had bevonden, wat de Afrikaners ook wel « de Veld » noemen.

Heel in de verte meende hij flauwtjes de nevelige omtrekken te ontdekken van een stad.

De snelheid van de machine, die tot dusverre verbijsterend was geweest, werd geleidelijk minder, naarmate zij de aarde naderde en tenslotte was het vliegtuig neergestreken midden in een onafzienbaar grasveld, door enkele paden doorsneden en op ongeveer tien kilometer van de stad of het grote dorp, dat hij net had gezien.

Men had hem niet eens hoeven te vragen uit te stappen, want dat had hij uit zich zelf al gedaan, daar het luchtreisje hem allesbehalve bevalen was.

Daarop was de man, die de machine bestuurd had, naar hem toegekomen, had hem doordringend aangekeken met zijn wonderlijke grijze ogen en hem een verhaal verteld, dat ongeveer op het volgende neerkwam:

— Sir Winnifred Broadbent, wij zijn aan het eind van onze reis gekomen en nemen voorlopig afscheid van elkaar. Dat de kennismaking aan weerskanten erg aangenaam is geweest, zou ik niet graag beweren,

maar dat doet er ook niet toe. In ieder geval houd ik als souvenir het prachtige diamanten halssnoer, dat u bij zich had, om het als bruidgeschenk te geven aan een jong meisje, dat liever uw hakken dan uw neus ziet. Natuurlijk zult u mij de vraag stellen, waar ik mij mee bemoei, maar het ligt nu eenmaal in mijn aard, om nu en dan een beetje voor Voorzienigheid te spelen en ik heb nu eenmaal een andere echtgenoot uitgezocht voor Dorothea Pelham-Clinton, een allerliefst meisje, met karakter, dat ze, helaas, een enkele keer heeft verloochend en dat was op het ogenblik dat zij het Jawoord gaf aan een man, die bij haar past als het houten paard uit een draalmolen bij een levend veulen. Om kort te gaan, Sir Winnifred, ik zou liever zien, dat u niet zou trouwen met Miss Dorothea en daarom heb ik u voorlopig naar Bloemfontein gebracht, dat u heel in de verte met een goede kijker kunt zien liggen, als u straks op een van die kopjes klimt.

Natuurlijk had Sir Winnifred aanvankelijk gedacht dat de geheimzinnige onbekende vlieger hem in de maling nam, maar drie uren later, toen hij, na met moeite zijn weg te hebben gevonden, de stad bereikte, bleek zijn ontvoerder echt wel de waarheid te hebben gesproken, het was inderdaad Bloemfontein.

Hierop volgde een lang relaas van zijn schrik, zijn verbazing en zijn ontsteltenis bij het ontdekken van de waarheid.

Hij had in een van zijn zakken maar twee pond sterling gevonden en die had hij bijna helemaal moeten gebruiken om een telegram te sturen.

Hij had direkt de Britse Consul opgezocht en hem het geval uiteen gezet.

Natuurlijk had deze eerst aan een grap gedacht en Sir Winnifred erg onwillend behandeld, maar gelukkig bleek een van de consulaire ambtenaren de vreemdeling heel goed te kennen en werd deze zelfs bereid gevonden hem het nodige geld voor te schieten, om direkt passage te boeken naar Engeland.

Daarvoor was het echter nodig, dat hij naar een havenplaats vertrok, die door de mailboot zou worden aangedaan en hij zou dus zeker wel enige dagen later aankomen dan zijn brief.

Wat zijn trouwpapieren betreft, de onbeschaamde vent, die hem had ontvoerd, had hem alles afgenomen en het zou dus nodig zijn zodra hij weer in Londen was, al deze papieren opnieuw aan te schaffen.

Want dat kon de briefschrijver aan Lord Pelham verzekeren, hij dacht er niet aan, zich naar de wil van een onbekende bemoeial te voegen en hij wilde Miss Dorrit ondanks alles toch trouwen.

Daarop volgde nog een bladzijde verontschuldigen en betuigen van onveranderlijke vriendschap.

Lord Pelham had deze brief met gemengde gevoelens doorgeworsteld.

Toen hij aan de ondertekening toe was, legde hij het laatste veltje bedachtzaam op de zeven andere, liet zich achterover in zijn stoel zakken, nam zijn bril af om beter te kunnen zien, keek zijn vrouw strak aan en vroeg :

— Wat denk jij daar nu van, Beatrice ?

Mylady dacht enige tijd blijkbaar ingespannen na, met hoog opgetrokken wenkbrauwen en toen scheen zij het eindelijk te hebben uitgehaald : zij zei, met een lange uithaal :

— Wel...

— Juist, dat denk ik er ook van, viel Mylord haar in de rede. Om je de waarheid te zeggen, had ik gedacht, dat hij wat flinker zou zijn. Hij jammert en kreunt als een schoothondje.

— Het is heel onprettig voor Dorrit, zei Mylady mijmerend. Het is toch heel vreemd, dat men zijn huwelijk om zo 'n reden veertien dagen moet uitstellen.

— En het collier, daar kan zij natuurlijk naar fluiten, antwoordde Lord Pelham grimmig. Nu, het is nu eenmaal zo, wij zullen dan de zaak een maand uitstellen, of veertien dagen, zoals hij wil, maar dan garandeer ik je, als hij ditmaal niet op tijd is, dan zal het anders aflopen.

Hij zou er waarschijnlijk nog heel wat aan hebben toegevoegd, als de bediende op dat ogenblik niet het bezoek van Lord William Aberdeen was komen aankondigen.

Onmiddellijk veranderde de geaatsuitdrukking van het echtpaar, want Mylord was een graag geziene gast, die blijkbaar erg veel belang stelde in Dorothea.

Het echtpaar ging dadelijk naar de ontvangkamer en trof daar de vice-president van de Windsor Club aan.

Hij stond direkt op van de stoel, waarop hij was gaan zitten en drukte galant een kus op de hand van de vrouw des huizes.

— Ik hoop, dat ik niet ongelegen kom, mylady, zei hij. Het spreekt vanzelf dat ik, die mij een beetje als vriend des huizes beschouw, steeds erg verlangend ben, om iets te horen over de vreemde verdwijning en het terug vinden van uw aanstaande schoonzoon op zo 'n zonderlinge plek van de aardbodem, zei hij. Is alles waar, wat de bladen daarover schrijven ?

— Helaas maar al te waar, my-

lord, antwoordde mylady zuchtend.

— Wij kunnen uw nieuwsglerigheid direkt bevredigen, zei Lord Pelham bitter. Maar wat de benaming betreft, die u net aan Sir Winnifred gegeven hebt, ik noem hem niet eerder mijn aanstaande schoonzoon, dan wanneer hij naast Dorrit voor de geestelijke staat.

— Maar die kans lijkt mij nu wel vrij klein te zijn geworden, riep Lord Aberdeen uit. U zult u namelijk in die tijd nog wel eens hebben bedacht, u zult nu toch zelf wel hebben ingezien, dat Sir Winnifred toch eigenlijk helemaal niet past bij uw dochttertje. Ik weet het wel, het past mij niet, mij te mengen in dergelijke intieme familie zaken, maar u kent mijn ideeën over dergelijke zaken, ik heb ze nooit onder stoelen of banken gestoken. Jong past niet bij oud en uw levenslustig dochttertje zal op de duur maar weinig vonken weten te slaan uit het trage brein van haar echtgenoot, die geen hoogvlieger is, zoals wel algemeen bekend is.

Lord Pelham had met gefronste wenkbrauwen geluisterd en zei nu een weinig gehumeurd:

— Ik ben van oordeel, dat hij niet zo 'n slechte partij is. De jonge snuiters van tegenwoordig zijn ook niet je ware, mylord, kijk maar eens om u heen.

— Hij komt dus terug?

— Dat schrijft hij in ieder geval.

— Ah zo, u hebt een brief van hem ontvangen?

— Geen half uur geleden. Hij schrijft ons daarin precies, hoe die drommelse Raffles hem heeft weten te ontvoeren met zijn vliegmaschine, een onbegrijpelijk ding, want hij moet kans hebben gezien mijn aanstaande schoonz... Ik bedoel Sir Winnifred, in een vol etmaal van Londen tot niet ver van Kaapstad over te brengen.

— Ja, iets dergelijks hebben de bladen al vermeld. Wacht eens, er ging twaalf dagen geleden een boot, de « Queen Anna », die over drie dagen, dat wil zeggen, aanstaande vrijdag, in Southampton kan zijn. Ik denk, dat hij die boot wel zal hebben genomen. De boot doet Madeira aan, zoals u wel zult weten en daar moet zij, laat eens zien, wel zeker, daar moet zij morgen aankomen.

Lord Pelham had nauwelijks zijn bezoeker laten uitspreken, maar was opgestaan en had op een belletje gedrukt.

— Haal dadelijk het laatste nummer van de « Times » van mijn kamer, Henry, zei hij tot de binnenkomende bediende.

Een ogenblik later bracht de man het gevraagde blad binnen en de Lord begon direkt in de scheepsberichten te zoeken.

Het duurde niet lang of hij slaakte een triomfantelijke kreet en riep uit:

— Het is precies, zoals u zegt, mylord, morgen wordt de « Queen Anna » te Madeira verwacht.

— Staat de passagierslijst niet in het blad? vroeg Lord Aberdeen op zijn gewone, rustige, een weinig slepende toon.

— Hij heeft de boot inderdaad gehaald. Daar staat zijn naam: Sir Winnifred Broadbent, baronet, passagier eerste klasse.

— Dan schijnt hij daar toch nog iemand te hebben gevonden, die hem van geld voorzag; ik dacht in de kranten te hebben gelezen, dat de arme kerel daar volkomen berooid is achtergelaten door John Raffles, die hem ook beroofd moet hebben van het kostbare sieraad, dat eigenlijk voor uw dochter bestemd was.

— Hij zal haar wel een nieuwe geven! riep Lady Beatrice opgewonden uit. De hoofdzaak is, dat hij waar

terugkomt. Over twee dagen kan hij dus hier zijn, zegt u? Maar hij zal wel een telegram van Madeira sturen.

— Ik zou wel eens willen weten, hoe het oordeel van Miss Dorothea dienaangaande is, merkte Lord Aberdeen droogjes op.

— Zij zal doen wat haar vader het beste voor haar vindt, antwoordde Lord Pelham grimmig.

Een ogenblik scheen het, alsof nu Lord Aberdeen nog iets wilde zeggen, maar toen bedacht hij zich en gaf het gesprek een andere wending.

Een half uur later nam hij afscheid, ook van Dorothea, die een warme vriendschap voor de bekende

filantroop had opgevat en verliet het huis.

Maar op het ogenblik dat hij in zijn auto zou stappen, wendde hij zich nog eens naar het huis om, en bromde tussen de tanden:

— Je staat er op, dat die onnozele ezel je schoonzoon zal worden, of schoon Dorrit nog liever met een bezemsteel zou trouwen? Nu, ik, John Raffles, heb het de eerste keer weten te verhinderen, ik zal ook de tweede keer een stokje steken voor die ongewenste verbintenis.

En met dit vaste besluit stapte John Raffles, alias Lord William Aberdeen, de Gentleman-Inbreker, in zijn auto.

HOOFDSTUK VI.

HETZELFDE BRUIDJE — EEN ANDERE BRUIDEGOM I

De « Queen Anna », een van de grootste schepen van de Cunard Line, had juist de haven van Madeira verlaten en zette koers naar Southampton, waar het schip drie dagen later zou moeten binnenvallen, toen in de cabine van de marconist het sein ging, dat deze jonge beambte waarschuwde, dat men met het schip in verbinding wenste te komen.

Hij nam zijn potlood en zijn bloc-note en terwijl de wijsvinger van de linkerhand op de stroomverbreker lag, schreef hij met de rechter het radiogram op, de ogen gericht op de helderblauwe vonk, die in de glazen buis dicht voor hem op en neer dans-
te.

Hij las het telegram nog even

door, zette de koptelefoon af, drukte de uniformpet op zijn hoofd en ging het telegram aan de kapitein overhandigen. Deze las het snel door, fronste even de wenkbrauwen en zei toen enigszins ongeduldig tegen zijn eerste officier:

— Stoppen, Hous.

— Stoppen, kapitein? herhaalde de officier verwonderd. Wat is er aan de hand?

— Een telegram van de havenpolitie; er is een politieboot onderweg; het schijnt om een arrestatie te gaan. Maar de order is duidelijk; ik moet vaart verminderen om de boot gelegenheid te geven, langs zij te komen.

De eerste officier seinde het be-

vel om langzaam verder te stomen naar de machinekamer en dadelijk minderde het grote schip zijn vaart, wat wel een beetje schrik en verbazing verwekte onder de passagiers.

De kapitein had zijn kijker voor het oog gebracht en zocht de zee af.

Het duurde niet lang of hij had een snelle motorboot in het oog gekregen, die blijkbaar net de haven had verlaten en nu met grote snelheid zee koos en zienderogen naderde.

Het zou zeker geen kwartier duren, of het snelle vaartuig zou de «Queen Anna» hebben ingehaald, die zo goed als stil lag en net genoeg vaart hield om niet stuurloos te zijn.

Veel passagiers waren aan dek gekomen, om te zien wat er aan de hand was en menig, met een kijker gewapend oog zocht de politieboot, die nu herkenbaar was aan de vlag die van de achtersteven wapperde.

Het donkergrijs geschilderde vaartuig naderde snel en tien minuten later lag het langsij van het grote schip en werd een valreep neergelaten, waarop twee mannen aan boord klommen, waarvan er een gekleed was in de uniform van Engels inspekteur van politie. De man die bij hem was, zag er uit als een rechercheur.

Nauwelijks stonden de beide mannen aan dek, of de inspekteur liet zich aandienen bij de kapitein en stond een ogenblik later tegenover de gezagvoerder op de commando-brug. Hij salueerde, haalde een portefeuille uit zijn borstzak, nam er een paar papieren uit en overhandigde deze aan de kapitein.

Deze las ze met gefronst voorhoofd door en gaf ze toen terug met de woorden :

— Een hele onaangename zaak, mijnheer de inspekteur. Een eerste-klas passagier nog wel. Weet u zeker

dat hier geen vergissing in het spel is ?

— Dat is mijn zaak niet, kapitein. Ik heb een door de Engelse regering ondertekend bevel tot inhechtenisneming van de persoon van Sir Winnifred Broadbent, baronet, in mijn bezit. U hebt het net gelezen. En ik moet handelen volgens mijn instructies. Vergist men zich, des te erger voor mijn chefs.

— En toch zeker ook voor de arrestant, riep de kapitein uit. Nu, ik moet u natuurlijk uw gang laten gaan. U bent een Brit, u bent op een Engels schip, u hebt dus het recht om tot arrestatie over te gaan. Mag ik weten waarvan Sir Winnifred beschuldigd wordt ?

— Bedrog inzake diamanten, kapitein. Het gaat om een halsketting van 25.000 pond sterling, die hij schijnbaar vergeten heeft te betalen.

— Doe uw plicht, mijnheer de inspekteur, antwoordde de kapitein kortaf. Hofmeester, breng de inspekteur en deze heer naar de hut van Sir Winnifred Broadbent.

De inspekteur salueerde opnieuw, gaf de rechercheur een wenk en beiden volgden de hofmeester naar een luxueuze dekhut, waar Sir Winnifred, zeeziek en in een tamelijk beklagenswaardige toestand in een stoel hing en blijkbaar al herhaalde malen zijn tol aan Neptunus had moeten betalen. Hij keek de inspekteur een beetje suffig aan en vroeg :

— Wat wilt u van mij ? Laat mij met rust.

— Ik zal u moeten verzoeken mij te volgen, mijnheer. Ik arresteer u, in naam der koningin.

— U maakt zeker een grapje ? vroeg hij, terwijl een onnozel glimlachje zijn lippen deed krullen.

— Het is bittere ernst, Sir Winnifred. Hier is het bevel tot arresta-

tie en hier is mijn licence.

De beklagenswaardige edelman draaide de beide papieren om en om, volkomen verbluft en stamelde toen met zijn neusgeluid:

— Hier moet een vergissing in het spel zijn, mijnheer. U hebt de verkeerde voor u.

— Dat zal op Madeira wel blijken, antwoordde de inspekteur kortaf. Kleed u snel aan en doe het wat vlug, des te minder opzien zal uw arrestatie baren.

— Maar ik moet naar Londen. Ik moet in het huwelijk treden. Men verwacht mij over drie dagen en de dag daarna is de huwelijksvoltrekking. Ik zal te laat komen. Ik zal mij onsterfelijk belachelijk maken, riep hij wanhopig.

— Dat is allemaal heel onaangenaam voor u, Sir Winnifred, maar ik moet mijn plicht doen. Ik heb mijn orders en die moet ik opvolgen. Pak uw onmisbare bagage bijeen en uw bezittingen en volg mij.

Jammerend en steunend begon de ongelukkige edelman zijn bagage bij elkaar te zoeken.

Lang duurde dit niet, want eigenlijk bezat hij op dat ogenblik weinig meer dan wat hij aan het lichaam droeg, verder wat toiletartikelen en andere kleine voorwerpen, die gemakkelijk in een handkoffertje konden worden opgeborgen.

Herhaaldelijk moest de inspekteur hem tot spoed manen, maar eindelijk was Sir Winnifred dan toch klaar en haastig liepen de drie mannen naar het dek, overschreden het vlug, nagestaard door de verwonderde passagiers en daalden langs de valreep in de wachtende motorboot af. Nauwelijks had hij plaats genomen op een van de banken, zorgvuldig bewaakt door de rechercheur, of de inspekteur stootte de boot met een bootschaak van het schip af, de

motor sloeg aan, de inspekteur saludeerde nog eens voor de Engelse vlag en toen zette het grijze politiebootje full speed koers naar Madeira, terwijl de «Queen Anna» weer vaart maakte en spoedig daarop nog slechte zichtbaar was als een kleine vlak aan de horizon.

Intussen zat Sir Winnifred nog altijd klagend en jammerend op zijn bank, een toonbeeld van ellende. Eindelijk vroeg hij, zich tot de inspekteur richtend, die dicht naast hem stond:

— Waar brengt u mij nu heen?

— Dat zult u gauw genoeg zien.

— Toch niet naar de gevangenis?

— Nee, tenminste niet naar een gevangenis zoals u zich die voorstelt. U behoeft helemaal niet ongerust te zijn, het zal beter met u aflopen dan u denkt.

— Maar u houdt helemaal geen koers op de haven van Madeira. Waar gaan wij toch heen?

— Naar Dar-el-Beida, antwoordde de inspekteur kortaf.

— Dar-el-Beida? herhaalde Sir Winnifred toonloos. Maar dat ligt op de Afrikaanse kust. Maar wat moeten wij daar toch doen?

— Overstappen aan boord van een ander schip, antwoordde de inspekteur, die geen ogenblik zijn kalmte scheen te verliezen.

En zo verzonk de arrestant in een somber stilzwijgen, waaruit hij pas weer ontwaakte toen de Afrikaanse kust in het oog kwam.

Een uur later voer de motorboot in het gezicht van Dar-el-Beida gedurende enige mijlen langs de kust en plotseling stevende zij een kleine, door grillige rotsen omgeven baai binnen.

Nauwelijks had hij dat gezien of opnieuw begon Sir Winnifred te klagen.

Vruchteloos vroeg hij zich af

waarom men hem toch wel naar een Afrikaanse havenstad zou brengen, waar de Engelse autoriteiten niets te maken hadden, want Dar-el-Beida was Spaans.

Hij verzonk in een mistroostige stemming en lette er nauwelijks op, dat de boot vaart geminderd had en nu stil lag achter in de baai, die aan alle kanten door rotsen omgeven was en die een vrij sombere indruk maakte.

De duisternis begon langzamerhand te vallen en het was hier volkomen stil, al bevond men zich op nauwelijks vijf mijlen van de net genoemde havenstad. Alleen enige grote lammergieren cirkelden in grote kringen boven de kleine baai, blijkbaar op zoek naar prooi.

De motorboot had het anker uitgeworpen en lag nu stil, op nauwelijks een meter van de oever, die hier tamelijk zandig en smal was. De man, die tot dusverre de boot bestuurd had, ging aan wal, vergezeld van de rechercheur en de gevangene bleef met de inspekteur alleen.

Hij volgde nieuwsgierig en ongerust de beide mannen, die aan land waren gegaan en daarvoor schoenen en kousen hadden moeten uitoendoen en hun broekspijpen hoog hadden omgeslagen, daar zij door een voet hoog water moesten waden. Hij zag hen verdwijnen in de richting van een soort rotshol, waarin de golven met een zacht geruis binnendrongen. Toen verdwenen zij uit zijn gezicht, in het binnenste van het hol, zonder dat hij had kunnen nagaan, hoe dit mogelijk was.

Een kwartier verliep zonder dat er een enkel woord gewisseld werd tussen de gevangene en de Inspekteur, die op enige afstand zat op de koekoek in het midden van het dek, met een gezicht, dat volstrekt niet tot mededeelzaamheid uitlokte.

Plotseling verscheen er aan de ingang van het hol een laag op het water liggend voorwerp, dat langzaam dichterbij kwam en zich toen vertoonde als een grijs geschilderd vaartuig, dat ontegenzeggelijk het uiterlijk vertoonde van een eigenaardige duikboot.

Sir Winnifred Broadbent zette grote ogen op, toen de duikboot vlak naast de motorboot meerde en wendde zich toen tot de inspekteur met de vraag:

— Wilt u mij nu eens eindelijk zeggen, mijnheer, wat dit alles te betekenen heeft?

— Ik geloof inderdaad dat het tijdstip is aangebroken, om het u te vertellen, Sir Winnifred, antwoordde de inspekteur kalm. U zult nu overstappen aan boord van deze duikboot.

— Waar brengt u mij dan heen? Vervoert u mij nu regelrecht naar Londen?

— Niet bepaald regelrecht, Sir Winnifred, antwoordde de inspekteur met een flauwe glimlach. U zult namelijk eerst naar Barbados, of althans naar een naburig eiland worden overgebracht.

— Barbados! stamelde Sir Winnifred verblekend. Goede hemel als ik mij wel herinner, dan ligt dat eiland ten noorden van Trinidad, op de kust van Venezuela.

— Dat hebt u uit uw schooljaren goed onthouden, Sir Winnifred, antwoordde de inspekteur rustig. Zo is het inderdaad.

— Maar wat moet ik daar uitvoeren? schreeuwde de rampzalige edelman. Ben ik dan in de handen van krankzinnigen gevallen?

— O nee, wij zijn volkomen bij ons verstand, antwoordde de inspekteur koeltjes. Wij zijn alleen maar niet degenen, voor wie u ons hebt aangezien.

Sir Winnifred deinsde achteruit, alsof hij een klap op zijn hoofd had gekregen en zijn lippen prevelde enige onverstaanbare klanken, terwijl hij de Inspecteur wezenloos aankeek.

Eindelijk kon hij uitbrengen :

— U bent dus geen inspecteur van politie ?

— Nee.

— Wie bent u dan ?

— Ik ben John Raffles.

Hij staarde de Grote Onbekende aan, alsof hij een spook zag, hapte een paar keer naar lucht en stotterde toen, schor van schrik en woede :

— Dat is meer dan bar. Dat is werkelijk... Ik kan er geen woorden voor vinden.

— Des te beter, Sir Winnifred, antwoordde Raffles droogjes. U zult nu natuurlijk wel begrijpen hoe de vork in de steel zit. Ik heb gehoord, wat trouwens niet zo moeilijk was, want uw naam prijkte op de passagierslijst, dat u op weg was naar Londen, natuurlijk nog altijd bezield met het krankzinnig plan te trouwen met een meisje, dat niets van u wil weten. Ik wist dat de boot in Madeira zou aanleggen om reizigers af te zetten en op te nemen, en ik ben u tegemoet gegaan met een van mijn snelste motorboten ; ik heb mij enige stukken verschaft, nodig om tot uw arrestatie te kunnen overgaan, ach, alles wel beschouwd was het kinderspel.

— Ik zal u dus altijd op mijn pad vinden ? riep Sir Winnifred woedend uit.

— Dat zult u inderdaad totdat u verstandig bent geworden en niet langer een huwelijk nastreeft, dat niet alleen Miss Dorrit, maar ook u de grootste ellende zou berokkenen. Ik zal net, dat wij u naar een eiland zullen brengen, in de buurt van Barbados, dat wil zeggen, dat het onge-

veer veertig zeemijlen van dat grote eiland verwijderd ligt, buiten de scheepvaartroutes en waar u waarschijnlijk geen autoriteiten zult vinden, noch Britse, noch andere, om deze afdoende reden, dat u er helemaal alleen zult zijn.

— Een onbewoond eiland dus ?

Hij wilde nog een opmerking maken, maar een lach, die als een onweer klonk en die van de lippen van de reusachtige rechercheur rolde, legde hem het zwijgen op.

Raffles had de zogenaamde poli-tieman, die niemand anders was dan James Henderson, zijn trouwe chauffeur, een bestraffende blik toegeworpen, die hem direkt deed zwijgen en wendde zich toen weer tot zijn gevangene met de woorden :

— Met deze en dergelijke opmerkingen maakt u zich zelf alleen maar belachelijk, Sir Winnifred. U zult daar op dat eiland blijven, dat heb ik mijzelf vast voorgenomen, tot u schriftelijk verklaard hebt, in een schrijven aan de vader van dat arme kind, dat u van een huwelijk afziet.

— En mijn collier ? Wat hebt u met mijn collier gedaan ?

— Voorlopig nog niets, antwoordde Raffles kalm. Trouwens, u doet er verkeerd aan als gij het « uw » collier noemt. Het is in andere handen overgegaan en u zult het zeker nooit meer terugzien. En wees nu zo goed over te stappen ; wij gaan vertrekken.

Steunend en jammerend, stapte hij over aan boord van de duikboot, een vaartuig, uitgedokterd door het vindingrijk brein van de Grote Onbekende en dat in staat was grote afstanden binnen korte tijd af te leggen, met een snelheid, aanzienlijk groter dan die, waarop de snelste duikboten van de oorlogsvloten van de grote mogendheden konden bogen.

De gevangene werd direkt naar een kleine, maar gerieflijk ingerichte kajuit gebracht en hij was er nauwelijks of er werd hem een koude maaltijd voorgezet, die hij niet lang onaangeroerd liet, want hij moest het zichzelf bekennen, ondanks alles was hij hongerig.

Nog een kwartier lag de boot stil en de gevangene begreep, dat men deze tijd gebruikt had om de motorboot te verbergen in hetzelfde rots-hol, waar de duikboot zo 'n veilige schuilplaats had gevonden.

Daarop begon de reis dwars over de Atlantische Oceaan, die julst een week zou duren en onder de gunstigste omstandigheden plaats had.

Een paar keer had Raffles geprobeerd zijn gevangene te overtuigen, dat hij er verstandig aan zou doen, nu al de verlangde brief aan Lord Pelham te schrijven, maar dat bleef de edelman hardnekkig weigeren; misschien koesterde hij de stille hoop dat zich op het eiland, waarheen men hem zou brengen, spoedig een gelegenheid zou voordoen, om zich met de beschaafde wereld in verbinding te stellen.

Hij vond op het kleine eiland, dat echter een waar paradijs bleek te zijn, alles al voor zijn verblijf in orde: een houten huisje, een voortreffelijk geweer met de nodige munitie, hengels, voedsel in blikken voor ruim een maand, lucifers, boeken, een bijl en een zaag, een hamer en spijkers, kortom, alles wat een man kan nodig hebben, die genoodzaakt is, in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Toen Raffles afscheid van de gevangen edelman nam, zei hij op ernstige toon:

— Alles wel beschouwd zal dit verblijf op een onbewoond eiland, alleen met de natuur en met uw gedachten, misschien een ander en ook een be-

ter bruikbaar mens van u maken. O, wees gerust, u bent beslist geen schurk, u bent alleen een dom en nutteloos mens, van geen waarde hoegenaamd voor de samenleving. Misschien wordt dat hier beter. Vaarwel, of liever, tot ziens.

Sir Winnifred, nog altijd koppig, woedend over zijn tweede nederlaag, verdween zwijgend in de hut en de duikboot koos weer zee.

Ongeveer tien dagen later stond er een gewone taxi stil voor een vriendelijk, met klimop begroeid huisje in het noorden van de wereldstad Londen, waaruit een rijzige man met wit haar en een eerbiedwaardige, witte baard stapte.

Hij wisselde enige woorden met de chauffeur, die langzaam wegreed en liep, op zijn stok leunend, over het tuinpad naar de voordeur.

Hij belde aan en vroeg aan het dienstmeisje, die hem de deur opendeed:

— Is Dr. Francis Palmer thuis?

— De dokter is wel thuis, mijnheer, maar het is nog lang zijn spreekuur niet.

— Dat weet ik wel, kindlief. Ik kom ook niet als patiënt, ik kom om over een belangrijke zaak te spreken.

— Wie moet ik aandienen?

— Ik ben Dr. Burns.

Het meisje liet de bezoeker in een smaakvol gemeubileerde wachtkamer, waar een ogenblik later Francis Palmer binnenstapte.

De jonge dokter keek de bezoeker enigszins nieuwsgierig aan, wierp nog eens een blik op het kaartje dat hij in de hand hield en zei toen:

— Dr. Burns; het meisje vertelde mij, dat u over een belangrijke

zaak komt spreken. Heb ik dat goed verstaan?

Beiden hadden plaats genomen en Dr Burns begon, aan zijn witte baard plukkend en terwijl hij Francis Palmer aandachtig opnam:

— Het zal u misschien voorkomen, alsof ik een onbescheiden, oude bemoelal ben, collega, maar laat ik u bij voorbaat zeggen, dat ik alleen voor uw bestwil handel. Ik moet dan beginnen met u te zeggen, dat ik op de hoogte ben van uw gevoelens voor Miss Dorrit Pelham-Clinton.

Francis Palmer kleurde, terwijl hij snel het hoofd ophief en zel toen een beetje verward:

— U weet dat... dat ik van dat meisje houd?

— Nu, het is tamelijk algemeen bekend, antwoordde Dr. Burns glimlachend. Er kwam echter een kink in de kabel, er was een andere genadigde, die meer genade vond in de ogen van haar vader, nietwaar?

— Zeker, Sir Winnifred Broadbent had de schoonzoon moeten worden van Lord Pelham. Kent u hem?

— Oppervlakkig, antwoordde de bezoeker droogjes. Hij is mij niet bijzonder sympathiek. Ik meen echter te hebben gehoord, dat er iets tussen dat huwelijk is gekomen?

— Een heel merkwaardig geval, dokter. Het is een raadselachtig geval en de politie weet zeker, dat John Raffles, wiens naam u misschien wel eens gehoord hebt, voor de tweede keer Sir Winnifred een kool gestoofd heeft.

— Ik heb reden om te geloven, dat u het bij het goede eind hebt, waarde collega. Sir Winnifred is dus niet op tijd in Londen aangekomen en hij is er nog altijd niet.

— Zo is het en het is misschien heel egoïstisch van mij, maar ik dank de hemel, dat Raffles mij voor de tweede keer zo uitstekend gehol-

pen heeft. En hij kent mij niet eens.

— O, daarin vergist u zich toch, dat weet ik zeker, hernam Dr. Burns. Hij kent u integendeel heel goed en Dorrit ook.

— Wat? Weet u dat zeker? Hoe is dat mogelijk?

— Dat zult u gauw genoeg horen. Laat ons eerst nog eens over dat huwelijk spreken. Lord Pelham is natuurlijk woest, dat zijn aanstaande schoonzoon hem gedwongen heeft, voor de tweede keer het huwelijk uit te stellen?

— Hij is door het helle heen, dokter! riep Palmer uit en het klonk als een juichkreet. Dorrit heeft het mij zelf gezegd. O, als hij toch eens helemaal niet terugkwam.

— Gelooft u, dat u in dat geval, enige kans zoudt hebben, door Lord Pelham als schoonzoon te worden geaccepteerd?

— Daar zou ik geen eed op durven doen. Het is waar, hij is woedend op Sir Winnifred, die niets van zich laat horen, maar ik ben niet rijk, ik heb geen adellijke titel en het is nu eenmaal maar al te waar, dat Lord Pelham zijn enige dochter een rijk huwelijk wil laten doen.

— Maar er zou kans zijn, nietwaar, dat hij u in een ander licht ging zien, wanneer u er, bijvoorbeeld, in zou slagen het kostbare collier terug te vinden, dat Raffles bij Sir Winnifred gestolen heeft en voor welks opsporing hij een premie heeft uitgelooft ter waarde van niet minder dan de helft van het kleinhoud, dat wil zeggen 12.000 pond sterling.

— Dat zou hij zeker, dokter. Als ik het collier zou kunnen opsporen, dan zou ik 12.000 pond bezitten, meer dan ik in twaalf jaar kan verdienen. Maar iets dergelijks is onmogelijk.

— U hoeft er zelfs niet voor van

uw stoel op te staan, hier is het, zei Dr. Burns kalm.

Hij had de hand in de zak van zijn jas gestoken en wierp met een nonchalant gebaar het prachtige briljanten halssnoer op de tafel, die tussen de beide mannen stond.

Palmer werd eerst vuurrood en daarop heel bleek, terwijl zijn gezicht een verschrikte uitdrukking aannam.

— Het halssnoer. Dus, u was het, die...

— Ik was de dief, ik ben Raffles, antwoordde de bezoeker rustig.

Gedurende enige tijd bleef het doodstil in het vertrek en men hoorde niets dan de gejaagde ademhaling van de jonge dokter.

Aarzelend stak hij nu de hand uit naar het kostbare sieraad, alsof hij bang was, dat alles een droom was en dat hij dadelijk zou ontwaken, nam het op en bekeek het aandachtig.

— U wilt dus dat collier aan mij overlaten? U doet er afstand van? U laat een fortuin van 25.000 pond ontsnappen?

— Ik zal mijn schade later wel weer inhalen. En laten wij nu geen woorden meer verspillen. Neem dat collier, ga er mee naar de politie, vertel daar een verhaal, waarin een vreselijke strijd met John Raffles de hoofdschotel vormt, strijk de premie van 12.000 pond op, die op het terugvinden van het juweel gesteld was en vraag om de hand van

Dorrit. Ik ben er tamelijk zeker van dat haar vader u die zal geven. U kijkt mij verbaasd aan en vraagt u waarschijnlijk af, wat mij al die liefdesgeschiedenissen kunnen schelen. Neem dan genoegen met dit antwoord: Ik doe dergelijke dingen alleen voor mijn plezier als een soort afwisseling. Ik wens u veel succes Dr. Palmer en ik ben overtuigd dat u met Dorrit gelukkig zult worden.

En voor de jonge dokter een beweging had kunnen maken of iets had kunnen zeggen, had Raffles snel de deur geopend en was verdwenen.

Palmer handelde helemaal volgens intrukties van zijn zonderlinge beschermer, alleen met dit onderscheid, dat hij naar waarheid vertelde, op welke manier de Gentleman-Inbreker hem, alsof hij een bazaarprul weggaf, het kostbare collier had gegeven.

Maar hij kreeg niettemin het kleine handje van Dorrit en dat was de hoofdzaak.

Wat Sir Winnifred betreft, hij schreef, zoals Raffles hem opgedragen had, een plechtige acte van afstand en hij ontving zijn collier terug, nadat Raffles hem weer van zijn onvrijwillige verblijfplaats had teruggehaald.

En met dat kostbare halssnoer moest hij nu tevreden zijn, wanneer hij althans een zeer interessante ontmoeting met John Raffles niet als een geestelijke winst wilde beschouwen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

EEN SCHAT UIT HET VERLEDEN

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. *Het sombere geheim* door E. M. Barker. — 2. *Vuisten contra revolvers* door Clem Colt. — 3. *Grafsteen van een moordenaar*. — 4. *Schuldig*, beide door William Colt Macdonald. — 5. *Lasso*. — 6. *Tot het bittere einde*. — 7. *De Genadeslag*, alle door Gladwell Richardson. — 8. *Gangsters van het Westen*. — 9. *Met vaste hand*, beide door F. C. Robertson. — 10. *Dynamiët* door W.C. Tuttle. — 11. *Vergelding* door Frank Warner. — 12. *Bestemd voor de strop* door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266